Wm. Bos, Oct.'27
420 Drexel Place,
Kalamazoo, Mich.

THE STANDARD BEARER

A REFORMED SEMI-MONTHLY MAGAZINE

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICHIGAN

Subscription communications should be addressed to F. Prins, 1010 Northwood St., N. E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA G. M. OPHOFF
Associate Editors:
G. VOS WM. VERHIL
Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to Rev. H. Hoeksema, 1139 Franklin St., S. E., Grand Rapids, Mich.

Vol. V, No. 18 JUNE 15, 1929 Subscription Price, $2.50

MEDITATION

THE SPIRIT OF TRUTH WITHIN US

> Even the Spirit of truth; whom the world cannot receive, because it seeth Him not neither knoweth Him; but ye know Him, for He dwelleth with you and shall be in you. —John 14:17.

Let not your heart be troubled!

Such is the theme of this entire beautiful and rich portion of the Word of God.

And the marvel of it is, that He, Who addressed these words of consolation to His disciples, to His Church as represented in them, was Himself most deeply in trouble of all that sad company that, in the night in which He was betrayed, made their way from the upper room in which the last passover had been eaten to the garden of olives.

Ah, for one who is not at all acquainted with trouble it may seem easy to direct words of cheer to those steeped in grief of soul, — his words of comfort must also needs sound superficial, not struck from the depth of the heart; and they are often meaningless and as they are not struck from the heart of him that would comfort so they do not reach the heart of those that need consolation and cheer.

Not so with the comfort the Lord leaves.

Surely, He was acquainted with grief, most deeply at the very moment He would encourage His afflicted disciples. For it was the very eve of His amazing suffering; only a few hours separated Him from the cross; even now He was on the way to the dark garden, where the fierce agony of His soul, the dark oppression of His heart would lead Him to the very brink of death, but where He would seek strength with the Father to travel the rest of His deep way of affliction, to the brethren that despised Him, to the world that hated Him, to the accursed tree and the shameful death of the cross, to the place of corruption. It was the approach of the hour of darkness, when all the powers of darkness would be let loose upon the faithful Servant of the Lord, the agonizing hour of anticipation! And He knew all that lay before Him, the full apprehension of it filled His soul . . . .

More than all He seemed to be in need of comfort!

This remember; and then read again: Let not your heart be troubled!

Surely, the hearts of the disciples were troubled too at this time, like the agitated sea, storm-swept, seeking rest and finding none.

And they had reason for their anxiety. Somehow they felt the shadows of the hour of darkness creeping upon them and upon their beloved Lord. All they had experienced during the past few hours had been calculated to fill their hearts with care and sorrow. Their Lord was to be taken away from them! This they realized. He was to be surrendered into the power of the enemy. So much they vaguely understood, though they could not visualize its possibility. It was the last passover they had eaten with their Master; at that last passover strange things had happened, they still did not understand their full significance. Another supper had been instituted, the signs of which all spoke of death, of the broken body and shed blood of their Lord; the spirit of the Lord had been troubled and He had dismissed the traitor, urging him to make haste with the accomplishment of his dark work; the Master had warned them that in that night they would all be offended on Him; and when Peter had assured Him that he would never be offended, that he would be ready to go with Him into prison and into death, the Lord had forewarned him of a thrice repeated denial. No, they did not fully understand these things. Least of all could they fit them into their own conception of the Master and the purpose of His coming in the world. But all the more reason they had to be sorely troubled and their earnest, grief-stricken faces that night bore testimony to the agitation of their minds . . . .

Yet: let not your heart be troubled!

And the Lord could speak thus, for though He was thoroughly acquainted with the dark way He would have to travel, He could also look beyond the way to the glory that must be the goal of all this darkness.

Hence, His comfort is not vain. A threefold content He gives to the comfort wherewith He would bring rest to the troubled souls of the disciples.

First of all, in this dark hour they must exercise their faith. They must believe in God and in Him and in the engulfing flood of affliction they must cling to the Almighty as seeing the Invisible.

In that faith, secondly, they must have an eye for the ultimate goal of this way of sore affliction. For through the cross and over the grave the Lord would go to the house of Father, there to prepare a place also for them.

Thirdly, in the way of this suffering the Comforter would come, the Spirit of truth; and in Him the Lord would Himself return to the disciples in a way far more blessed and glorious than they had hitherto known.

Now He was with them; then He would be in them. And they would experience His fellowship as they had not yet tasted its blessedness.

Let not your heart be troubled!

I will pray the Father.

And He will send you another Comforter . . . . even the Spirit of truth.

He is the Holy Spirit, the Spirit of God, the Spirit of Christ, the Spirit of life, of grace, of prayer. And He is called the Spirit of truth., because He is of Christ, because He knows all that is in Christ, because He speaks not of Himself but of Christ and thus carries the riches of Christ into the very heart and consciousness of the Church.

Christ Jesus is the truth. He not only speaks the truth, reveals the truth, defends the truth, but He personally is the truth. He is such first of all absolutely, as the Son, the Second Person of the blessed Trinity, co-essential with the Father and the Spirit. For He is the express image of the Father, the eternal Word, the infinite expression of all that is in the Father, the effulgence of the Father's glory, Who reflects the Father with infinite perfection eternally. In Him is all the knowledge of the Father. He is the truth. But He is such also as the Christ, the Son of God come in the flesh, revealing the Father to us, entering into the most intimate union with our nature, our body and soul, our mind and will, our heart and life, Immanuel, God with us. And He is the truth with a double distinction. For the law came by Moses, but grace and truth came by Jesus Christ. He is the truth over against the shadows of the old dispensation. He is the Body that cast the shadows, the reality to which all the shadows pointed, the substance of the shadows, the end of the law, the Truth. And He is also the truth in antithesis to the lie of the devil, the power of the lie that is in the world, the denial of the truth, of God, of Christ, of all that is real and true . . . .

Thus Jesus could say: I am the truth . . . .

And the Comforter is His Spirit. He is the Spirit of the Son in the Trinity as well as the Spirit of the Father, breathed forth, spirited forth by Him and by the Father, in Whom the Father and the Son meet, the Spirit that cries: Abba, Father! As such He knows all that is in the Son for He is of Him. And as such He witnesses of the Son and brings the beauty of the Son, the reflection of the Father, to the First Person of the blessed Trinity. But He is also the Spirit of Christ, the Mediator, the Head of the Church. Out of Christ He proceeds into the Church. And He knows all the riches of Christ and never speaks of Himself but glorifies Christ and witnesses of Him. He testifies, spiritually, irresistibly, to the heart of every elect, to all that are given to the Lord, so that they receive the Lord Christ in all the fulness of His salvation and grow in His grace and knowledge. Thus it is that blessed Spirit of truth, the Spirit of God, of Christ, Who brings Christ into the heart of the Church; or, rather, it is in and through that Spirit that the Lord Himself returned to His own . . . .

I will pray the Father . . . .

He will send you . . . even the Spirit of truth!

Not so, therefore, that this sending or giving of the Comforter, of the Spirit of truth, is a blessing of salvation that is bestowed upon, is outside of, apart from the Lord Christ, merely upon His petition. Nay, but so, that our Saviour prays the Father on the ground of His atoning sacrifice and meritorious work and that in Him, as the Mediator and Head of His people, the promise of the Holy Spirit is realized in the first place. And Christ, having received the Spirit sends the promise of the Comforter into His Church . . .

And again, this prayer of the Lord and this giving of the Spirit must not be conceived as merely the act of one moment. On the contrary, the Saviour is our Intercessor with the Father continuously, always opening His own Mediator's heart to the living God, always being filled with the Spirit of promise, and continuously causing that Spirit to dwell in the Church His Body.

Surely, there was reason for the Lord to comfort the hearts of His disciples with regard to His departure from them for a little while. Let not your hearts be troubled!

Now I dwell with you. But soon I shall be in you, after I shall have gone the dark way of my suffering . . . .

Gone through suffering to glory, the glory of my Father's house!

Within you through the Spirit of truth!

He shall not be in the world.

For the world cannot receive that Spirit!

The world in this instance, it is evident, is not the same world of which in this same gospel narrative it was said, that God so loved it that He gave His only

begotten Son, that whosoever believeth on Him should not perish but have everlasting life.

Equally lucid it is that "world" in this word of promise, the blessedness of which is denied to the world, cannot signify the same thing as the term does in the declaration of the apostle that God was in Christ reconciling the world unto Himself, not imputing their trespasses unto them. For the world God loved and reconciled unto Himself in the blood of His Son surely can and will receive the Spirit of truth.

But the world, that cannot receive the Spirit, is the wicked world, the world that lies in darkness and in the power of sin and death, the world whose Prince is the Devil. It is the totality of wicked men as they exist and live and develop in the world from the principle of sin. They love the lie and hate the truth; they love the darkness and hate the light because their works are evil; they love unrighteousness and hate righteousness; they find the very sphere of their life in the mire of corruption and keep themselves far from all that is pure and good. They are enemies of God and children of their father the devil. Dead they are in trespasses and sins. And in all their walk and life they manifest themselves as children of darkness. Their feet are swift to shed blood; poison of asps is under their tongues; their mouth is full of cursing and bitterness; and the fear of God is not before their eyes. In that power of darkness they are bound, even though they follow after corruption by the choice of their own will and mind. And from that power as a principle they develop in the world until the measure of iniquity is filled and they are ripe for destruction . . . .

That world does not see the Spirit, neither know Him.

For the Spirit of truth becomes manifest in the world. He speaks and testifies of the Lord Christ; He reveals Himself in the marvelous work of carrying Christ into the heart of the Church and bringing the life of Christ into the hearts of all the believers.

But the world does not see Him, neither know Him. It does not behold that Spirit with spiritual interest of heart and mind. It does not know Him with the knowledge of experience and fellowship. It does not love His appearance, but rather hate Him. Even in as far as it beholds with the natural eye the work of that Spirit of truth, and hears with the natural ear the testimony of the Comforter, the heart of the world does not go out to Him . . . .

Hence, it cannot receive Him.

Mark you, not as if almighty grace cannot overcome the power of the world, should God choose to do so.

The viewpoint is not at all God's power, but the world's receptivity.

The world, the natural man, cannot open his heart to the indwelling of the Spirit. He cannot long for Him or pray for Him. He can, in wanton foolishness, only bar and lock up the entrance of his heart to that Spirit of truth.

And the work of that Spirit he will ascribe to Beelzebub!

Not in the world that Spirit shall be!

But in you!

My disciples, and My Church respresented by you, the Spirit shall be in you!

For, when He is with you, ye know Him; therefore, ye are able to receive Him, when the time comes that He shall take up His everlasting abode within you!

Not, indeed, as if the natural man, who is dead in trespasses and sins must prepare himself to an extent, must improve upon himself, must make himself morally receptive for the indwelling of the Spirit, before that Spirit will begin His blessed operation upon the heart to bring Christ into it, as is the proud heresy of Pelagius. The Spirit is with us, is with all men without distinction, dwells with them in the gospel, so this heresy would have it. And this dwelling of the Spirit with all offers all the opportunity to prepare themselves and make themselves worthy of the indwelling of the Spirit in the hearts. Precisely this, the Lord had just said it, the world cannot do . . . .

No, the work of salvation is God's through Christ, from its first inception to its final consummation.

But the disciples still were only on the threshold of the new dispensation. Hitherto the Spirit had been in the Church, but as the Spirit of shadows, not as the Spirit of the glorified Christ, as the Spirit of the truth over against these shadows. But He had been with them, tabernacled among them, now for three years, in the presence of the blessed Lord. The Lord had been with them, and in the Lord the Spirit had dwelled with them, spoken to them, addressed Himself to them. And they had known Him and had recognized that He had the words of eternal life. Not because they were in themselves better than other men, morally on a higher level than the world, but solely because they were not of the world but of the Church, by the grace of God. Hence, they could long for the coming of the Lord in that Spirit, open their hearts for Him, receive Him . . . .

And receive Him they would, for Christ would pray and the Father would send Him.

Then the Spirit, and in the Spirit the Lord, would be in them . . . .

And abide with them, with the Church, forever!

Let not your hearts be troubled!

H. H.

De belofte Gods staat vast en zeker, dat zaaien en oogsten, koude en hitte, zomer en winter, dag en nacht, niet zullen ophouden.

DE PERSOON DES ZOONS IN DE MENSCHELIJKE NATUUR

"Wij gelooven, dat Jezus Christus naar Zijn goddelijke natuur de eeniggeboren Zoon Gods is, van eeuwigheid geboren; niet gemaakt, noch geschapen (want alzoo zoude Hij een schepsel zijn) maar eenswezens met den Vader, mede-eeuwig, het uitgedrukte beeld der zelfstandigheid des Vaders en het afschijnsel Zijner heerlijkheid, Hem in alles gelijk zijnde, Dewelke is Gods Zoon, niet alleen van dien tijd af, dat Hij onze natuur heeft aangenomen, maar van alle eeuwigheid." Zoo spreekt onze *Nederlandsche Geloofsbelijdenis* in Art. 10. En verder in Art. 18: "Wij belijden dan, dat God de belofte, die Hij den oudvaderen gedaan had door den mond Zijner heilige profeten, volbracht heeft, zendende Zijn eigen, eeniggeboren en eeuwigen Zoon in de wereld ten tijde door Hem bestemd. Dewelke eens dienstknechtsgestalte aangenomen heeft, en den menschen gelijk geworden is, waarachtiglijk aannemende eene ware menschelijke natuur, met al hare zwakheden (uitgenomen de zonde) ontvangen zijnde in het lichaam der gelukzalige maagd Maria, door de kracht des Heiligen Geestes zonder mans toedoen. En heeft niet alleen de menschelijke natuur aangenomen zooveel het lichaam aangaat, maar ook een ware menschelijke ziele, opdat Hij een waar mensch zoude zijn. Want aangezien de ziel zoowel verloren was als het lichaam, zoo was het van noode, dat Hij ze beide aannam, om ze beide zalig te maken. Daarom belijden wij (tegen de ketterij der Wederdooperen, die loochenen, dat Christus menschelijk vleesch uit Zijne moeder aangenomen heeft), dat Christus is deelachtig geworden des vleesches en bloeds der kinderen; dat Hij een vrucht der lendenen Davids is, zooveel het vleesch aangaat; geworden uit het zaad Davids naar het vleesch; een vrucht des buiks van Maria; geworden uit eene vrouw; een spruite Davids; een scheut uit de wortelen van Isaï; gesproten uit het geslacht van Juda; afkomstig van de Joden zooveel het vleesch aangaat; uit den zade Abrahams, aangezien Hij aangenomen heeft het zaad Abrahams, en is Zijnen broederen in alles gelijk geworden, uitgenomen de zonde; alzoo, dat Hij in der waarheid onze Immanuel is, dat is, God met ons." En nog verder in Art. 19: "Wij gelooven, dat door deze ontvangenis de Persoon des Zoons onafscheidelijk vereenigd en tezamen gevoegd is met de menschelijke natuur; zoodat er niet zijn twee Zonen Gods, noch twee personen, maar twee naturen in een eenigen persoon vereenigd; doch elke natuur hare onderscheidene eigenschappen behoudende. Gelijk dan de Goddelijke natuur altijd ongeschapen gebleven is, zonder beginsel der dagen of einde des levens, vervullende hemel en aarde, alzoo heeft de menschelijke natuur hare eigenschappen niet verloren, maar is een schepsel gebleven, hebbende beginsel der dagen, zijnde een eindige natuur, en behoudende al hetgeen, dat een waar lichaam toebehoort. En hoewel Hij haar door Zijn verrijzenis onsterfelijkheid gegeven heeft, nochtans heeft Hij de waarheid Zijner menschelijke natuur niet veranderd, dewijl onze zaligheid en verrijzenis mede hangen aan de waarheid Zijns lichaams. Doch deze twee naturen zijn alzoo tezamen vereenigd in één persoon, dat ze ook zelfs door Zijn dood niet gescheiden zijn geweest. Zoo was dan hetgeen Hij stervende in de handen Zijns Vaders bevolen heeft een ware menschelijke geest, die uit Zijn lichaam scheidde, maar intusschen bleef de goddelijke natuur altijd vereenigd met de menschelijke, ook zelfs toen Hij in het graf lag; en de Godheid hield niet op in Hem te zijn, gelijk zij in Hem was, toen Hij een klein kind was, hoewel zij zich voor een kleinen tijd zoo niet openbaarde. Hierom bekennen wij, dat Hij waar God en waar mensch is; waar God om door Zijn kracht den dood te overwinnen, en waar mensch opdat Hij voor ons zou kunnen sterven uit de zwakheid Zijns vleesches."

Het is licht te verstaan en ook uit de bewoordingen dezer stukken onzer belijdenis wel op te merken, dat het leerstuk van de vleeschwording des Woords lang een brandpunt van strijd is geweest, eer de Kerk het kon omschrijven op de wijze, waarop het in de aangehaalde stukken werd gedaan. Zoo is het trouwens gegaan met de ontwikkeling van elk leerstuk der waarheid Gods. Het was niet louter in den weg van positieve ontwikkeling, dat de waarheid langzamerhand in haren rijkdom uit de Schrift werd opgediept en in het bewustzijn der Kerk werd opgenomen. Integendeel, meestal kwam de waarheid eerst in het rechte licht en werd ze zuiver en scherp geformuleerd in den weg van een dikwijls langen en moeilijken en niet zelden ook bitteren strijd. Elk stuk der waarheid werd te zijner tijd door de ketters aangevallen en op allerlei wijze verkeerd voorgesteld. Nu week men aan den eenen kant, dan weer aan den anderen kant af van de rechte lijn. En juist daardoor werd de Kerk altijd weer gedwongen op hare hoede te zijn, zich opnieuw op de waarheid in te denken in het licht van den Woorde Gods, telkens weer uit een ander oogpunt en tegenover een nieuwe dwaling de belijdenis der waarheid te formuleeren. En eerst zoo kwam de waarheid helder en scherp voor haar bewustzijn te staan in onderscheiding van allerlei dwaalleer. Maar niet het minst is dit het geval geweest met de belijdenis van de vleeschwording des Woords. Reeds in de eerste eeuwen der Kerkgeschiedenis drongen zich, veelal onder den invloed van de heidensche philosofie, allerlei dwalingen op den voorgrond met betrekking tot dit punt. Wie meent, dat in de verschillende ketterijen van den nieuweren tijd ten opzichte van de Vleeschwording des Woords werkelijk iets nieuws geboden wordt, vergist zich dan ook wel deerlijk. Nu eens loochende men de Godheid van Christus, en leeraarde men, dat Hij een gewoon mensch was, die bij zijn doop met bijzondere goddelijke krachten was toegerust geworden, zooals reeds de Alogi en de Ebionieten. Dan weer werd de waarachtigheid van de menschheid van den Heiland ontkend, zooals door de Doceten, die leerden, dat Christus het

allerhoogste tusschenschepsel was, die, door God als Verlosser in de wereld gezonden, zich openbaart in een schijnlichaam. Een poging werd gewaagd, om de Grieksche philosofie, de heidensche dualistische theosophie en enkele Christelijke ideën tot één geheel samen te smelten. Uit een eenigszins ander oogpunt loochende ook de bekende Arius de Godheid van den Zaligmaker. Hij toch ontkende, dat de Zoon wezenlijk gelijk was met den Vader en leerde, dat Hij het voornaamste schepsel des Vaders is, voortgebracht uit niets in den tijd. En terwijl Arius alzoo de volkomenheid en waarachtigheid der Goddelijke natuur loochende, verscheen Apollinaris met de voorstelling, dat de Goddelijke natuur in Christus de plaats had ingenomen van den in die aangenomen natuur ontbrekenden geest des menschen; en op deze wijze loochende de laatste weer de waarachtigheid en de volkomenheid der menschelijke natuur in den Heiland. Andere dwalingen op dit stuk hadden betrekking op de relatie tusschen, op de vereeniging der Goddelijke en menschelijke natuur in Christus. Aan den éénen kant stonden de Nestorianen, die de eenheid verloren der beide naturen; aan den anderen kant de Monophysieten, die 't onderscheid der beide naturen ophieven en alzoo kwamen tot de voorstelling van den Theanthropos, den Godmensch. Eerst als we zoo in korte trekken dezen strijd over dit leerstuk voor de aandacht houden, kunnen we verstaan, hoe de Kerk er eindelijk toekwam om in het Symbool van Chalcedon de waarheid van de Vleeschwording des Woords ten slotte op de volgende wijze uit te drukken: "Dat Christus waarachtig God en waarachtig mensch was, naar Zijn Godheid van eeuwigheid gegenereerd en den Vader in alles gelijk, naar Zijne menschheid uit Maria, de maagd en de moeder Gods, in den tijd geboren en ons menschen in alles gelijk geworden, doch zonder zonde. En dat na Zijn vleeschwording de eenheid des Persoons in twee naturen bestond, die onvermengd en onveranderd, maar ook ongedeeld en ongescheiden vereenigd zijn."

Het is waar, dat deze formule van Chalcedon zich in louter negatieve vormen uitlaat over de betrekking der twee naturen in Christus, maar toch was er reeds veel gewonnen, toen de Kerk aldus haar belijdenis kon omschrijven van het Vleeschgeworden Woord. Ieder van deze termen, "onvermengd en onveranderd, ongedeeld en ongescheiden," opzichzelf genomen, bedoelt immers om de ware beschouwing der Vleeschwording te handhaven tegenover een zekere vorm van afwijking, terwijl al deze negatieve bewoordingen tezamen genomen toch wel degelijk iets positiefs te kennen geven aangaande de betrekking der Goddelijke en menschelijke natuur in den Heiland. De belijdenis, dat de twee naturen in Christus onvermengd vereenigd zijn, verdedigt de zuivere leer tegenover allerlei vorm van Pantheisme. Het laatste toch wil het onderscheid opheffen, de scheidslijn uitwisschen, tusschen het Goddelijke en menschelijke, den Schepper en al het geschapene. God is niet wezenlijk van de wereld onderscheiden, zoo leeraart het. Hij is niet boven de wereld, maar louter in de wereld en dat wel zoo, dat Hij de wereld is. Hij is de Absolute Idee, de Algemeene Wereldgeest. De Vleeschwording des Woords is dan ook eigenlijk niet anders dan het tot bewustzijn komen van het waarachtig Goddelijke in den mensch. De naturen in Christus zijn dan ook geen twee naturen, maar ééne Godmenschelijke natuur bezit Hij. Hij is de Theanthropos, de Godmensch. De naturen in Christus zijn met elkander vereenigd, niet in den Persoon, maar door eene vermenging der naturen zelf. Het waarachtig menschelijke in Hem is ook het waarachtig Goddelijke. Hij heeft een Godmenschelijk verstand en weet Zich als mensch volmaaktelijk één te zijn met den Vader; een Godmenschelijken wil, een Godmenschelijk hart, een Godmenschelijk leven. Geheel Zijne natuur is een volmaakte vermenging van het Goddelijke en menschelijke. Dit Pantheisme, dat in den loop der geschiedenis vele geesten heeft aangetrokken en betooverd, is de vernietiging van alle religie, de opheffing van alle moraal en zedelijk-geestelijk leven in den mensch, de ontkenning van het Verbondsleven, de uitwissching ten slotte van alle lijnen van onderscheid. Als God niet wezenlijk van den mensch onderscheiden blijft, als het Goddelijk Persoonlijke niet kan worden gehandhaafd tegenover het menschelijk-persoonlijke, als mijn denken en willen en begeeren ten slotte slechts niet anders zijn dan kleine golfjes op den onmetelijken oceaan van het Al-leven en Al-denken, dan valt alle betrekking van verantwoordelijkheid weg; dan is God het ééne Subject in alle denken en willen en handelen van alle schepselen; dan denk en wil en handel ik niet, maar is het God, die in mij denkt en wil en handelt; dan is er geen wet, die God mij stelt, geen oordeel, dat God over mij velt, geen zonde, waarom ik verdoemelijk zou zijn voor Hem. Neen, meer nog; dan is Hij er niet in onderscheiding van mij, dan kan ik tot Hem niet spreken, in Hem niet gelooven, op Hem mijn vertrouwen niet stellen, geen gemeenschap met Hem hebben, Hem niet liefhebben, niet ingaan in Zijn Verbond. Het Pantheisme is de vernietiging van alle religieus leven. Daartegenover nu is de belijdenis van de allergrootste beteekenis, dat de beide naturen in Christus onvermengd vereenigd zijn. Zijn de Goddelijke en menschelijke natuur toch centraal in Christus vermengd, dan moet men er wel toe komen, om overal de scheidslijn uit te wisschen tusschen het Goddelijke en menschelijke. Neen, zoo handhaafde het de Kerk, er is in Christus geen ineenvloeiïng der naturen, geen ineensmelting van twee wezens, geen opheffing van het onderscheid tusschen God en mensch. Hij is niet waarachtig God omdat Hij zoo waarachtiglijk mensch is, maar Hij is en blijft waarachtig God *en* waarachtig mensch. Het is geen vereeniging van de naturen als zoodanig, maar een vereeniging der naturen in den éénen Persoon des Zoons. De Persoon des Zoons, de Tweede Persoon in de aanbiddelijke Drieëenheid, Die van eeuwigheid tot eeuwigheid waarachtig God is met den Vader en den Geest, werd in den tijd door den Vader in de wereld gezonden, nam de waarachtige en wezenlijke

menschelijke natuur aan, eene menschelijke ziel en een menschelijk lichaam, een menschelijk verstand en een menschelijken wil, om nu als de ééne Persoon in beide naturen te leven, te denken, te willen, te lieven en te werken. In Christus zijn God en mensch op de allerinnigste wijze met elkander vereenigd, zonder dat het Goddelijke ook maar eenigszins in het menschelijke overvloeit. In Christus hebben we niet de opheffing van alle religie en de uitwissching van alle lijnen; maar wel de centrale en meest innige realiseering van Gods Verbond. Hij is niet Theanthropos, een God-mensch, maar Immanuel, God met ons, God in ons, God, zooals Hij woning maakt met ons en zooals wij met Hem mogen en kunnen verkeeren onder één dak, op veel heerlijker en hooger, op veel intiemer wijze, dan ooit het geval was, of ook ooit het geval had kunnen worden met den eersten Adam in het eerste Paradijs. De verborgenheid der godzaligheid is groot; God is geopenbaard in het vleesch.

Ook was die vereeniging zoo, dat de beide naturen in Christus onveranderd bestonden. Door de Vleeschwording werd de menschelijke natuur niet minder menschelijk en de Goddelijke niet minder Goddelijk. Aan den eenen kant is het niet waar, dat de Zoon Zich bij de vleeschwording vernietigde in den zin, dat Hij Zich ontledigde van Zijne Goddelijke eigenschappen. Wel nam Hij de gestaltenis eens dienstknechts aan, wel kwam Hij in de gelijkheid des zondigen vleesches, schoon zonder zonde, wel heeft Hij Zichzelven in die gestaltenis eens dienstknechts vernederd tot den dood des kruises en wel ging daarom de heerlijkheid van Zijn Goddelijke majesteit en macht schuil achter die dienstknechtsgestalte, zoodat er niets aan Hem was, dat wij zouden begeerd hebben naar de maatstaf der wereld. Maar dat wil niet zeggen, dat de Goddelijke natuur in Hem ook maar voor een oogenblik hare Goddelijke eigenschappen aflegde of verloor in de Vleeschwording. Integendeel, ook zelfs door dien sluier van Zijn dienstknechtsgestalte, scheen de macht en majesteit van Zijne Godheid op onmiskenbare wijze. Vooral was dit het geval in Zijne wonderwerken. Deze toch kunnen en mogen niet worden toegeschreven aan Zijne menschheid, maar zijn juist het bewijs Zijner Godheid. Die werken toonden aan een ieder, die zien wilde, dat Hij was de Immanuel, de Zoon Gods, die in het vleesch gekomen was en onder ons woonde. Bovendien hebben de discipelen Zijne heerlijkheid aanschouwd, als ze met Hem op den heiligen berg waren. Dit toch is ongetwijfeld de beteekenis van die verheerlijking op den berg, dat de discipelen, die straks de wereld in moesten om te getuigen van de heerlijkheid des Heilands, die heerlijkheid eens aanschouwden en dat wel vóór Hij inging in het lijden des doods. Het werd hun eens gegeven. om den Heiland te zien in de heerlijkheid, die Hij door den weg des lijdens en des doods zou ingaan, naar de belofte des Vaders. Nimmer hebben de apostelen Hem zoo weer gezien. Dat, en niet de traditioneele voorstelling, alsof de Heiland van den berg der verheerlijking, de dadelijke gehoorzaamheid voor Zichzelf vervuld hebbende, op dat oogenblik wel alleen had kunnen ingaan in de heerlijkheid des hemels, is de beteekenis van de verheerlijking op den berg. De voorstelling, dat Jezus op dat oogenblik voor de keuze zou gestaan hebben, om alleen, dat is zonder Zijn volk de heerlijkheid te ontvangen, is niet alleen tegen de voorstelling der Schrift, maar is ook onmogelijk. De Heiland kon niet alleen de heerlijkheid ingaan. Hij was het Hoofd van Zijn volk. Als het Hoofd van Zijn volk was Hij voor de grondlegging der wereld door den Vader verordineerd. De band, die in het eeuwig welbehagen gelegd was tusschen Hem en het volk, dat Hem was gegeven, was een onlosmakelijke. Hij kon nimmer verbroken. Daarom is de Heiland, zooals Hij door den Vader in de wereld gezonden was, dan ook op geen enkel oogenblik los te denken van dat volk. En omdat Hij van de uitverkorenen niet is los te denken, daarom kon Hij ook nimmer voor de keuze worden geplaatst, om zonder dat volk de heerlijkheid te beërven, afgedacht nog van het verkeerde der voorstelling, dat de dadelijke gehoorzaamheid op die wijze van de lijdelijke zou te scheiden zijn. Doch ook is deze voorstelling niet naar de Heilige Schrift. Immers schrijft de apostel Petrus, met kennelijke verwijzing naar de verheerlijking op den berg: "Want wij zijn geen kunstelijk verdichte fabelen nagevolgd, als wij u bekend gemaakt hebben de kracht en toekomst van onzen Heere Jezus Christus, maar wij zijn aanschouwers geweest van Zijne majesteit. Want Hij heeft van God den Vader eer en heerlijkheid ontvangen, als zoodanig eene stem van de hoogwaardige heerlijkheid tot Hem gebracht werd: Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik mijn welbehagen heb. En deze stem hebben wij gehoord als zij van den hemel gebracht is geweest, toen wij met hem op den heiligen berg waren." De verheerlijking op den berg was dus metterdaad eene openbaring voor de discipelen van Zijne toekomstige Middelaarsheerlijkheid. Daar aanschouwden zij Zijne heerlijkheid, de heerlijkheid als van den eeniggeborene des Vaders. Maar ook deze tijdelijke openbaring en doorstraling der heerlijkheid van den Middelaar is niet wel denkbaar, indien we zouden veronderstellen, dat Hij Zijne Goddelijke natuur had afgelegd, Zichzelven had vernietigd en Zijne Goddelijke eigenschappen had verloren bij de vleeschwording. Neen, de Goddelijke natuur bleef bij de Vleeschwording onveranderd. Hij is en blijft waarachtig God, één in Wezen en majesteit met den Vader en den Heiligen Geest.

Doch dit "onveranderd" doelt niet minder op de menschelijke natuur. Hij nam de waarachtige menschelijke natuur aan. Van deze menschelijke natuur des Heilands mogen we allereerst met de Schrift belijden, dat ze de volkomene menschelijke natuur was. Hiermede komen we reeds toe aan de waarheid uitgedrukt in het "ongedeeld." Het was niet zooals Appollinaris het voorstelde, dat de Heiland een stuk der menschelijke natuur had aangenomen en dat Zijne Godheid de ledig gelaten ruimte in die natuur invulde, de plaats innam van den menschelijken geest. Neen,

de volle menschelijke natuur nam de Heiland aan, naar lichaam en ziel, naar verstand en wil en hart. Hij leefde het volle menschelijke leven. En Hij ging in dat leven in, in al Zijne betrekkingen en relatiën. Hij werd kind in het huis van Jozef en Maria, broeder onder de broederen, kind des Verbonds en werd als zoodanig op den achtsten dag besneden. Hij stond onder de wet, ging in de betrekking van het volle menschelijke leven in en werd Zijnen broederen in alles gelijk, uitgenomen de zonde. Hoe voller we dit menschelijke leven van den Heiland recht laten wedervaren, hoe meer we ons plaatsen op het standpunt der Heilige Schrift. Mede hierom wil ons de voorstelling nimmer aan, dat de Heiland geen broeders gehad zou hebben en Maria niet meer kinderen zou hebben voortgebracht. Geheel onze natuur nam Hij aan, in het volle leven der broederen ging Hij in. De menschelijke natuur was "ongedeeld" en "onveranderd." In de tweede plaats moet van deze menschelijke natuur des Heilands worden beleden,, dat zij het vleesch der kinderen was. Ook de belijdenis legt daarop nadruk. Hij neemt het zaad Abrahams aan, Hij is uit het geslacht van David, de Leeuw uit Juda's stam, de Wortel Davids. Het is van beteekenis, dat wij hierop letten. Wij moeten niet zeggen, dat de Heere Jezus een algemeen menschelijke natuur aannam. Ook gaat het niet aan om te zeggen, dat Hij eenvoudig een mensch was onder de menschen, een Hebreër uit de Hebreën, een individu naast andere individuen. Neen, ook hier moeten we de organische voorstelling handhaven. De zaak stond veeleer zoo, dat de Zoon van God onze natuur aangreep, het vleesch en bloed der kinderen aangreep, in het centrum van de kern van ons geslacht. Hij is de Verkorene aller verkorenen. Hij is de kern van de verbondslijn. Hij wordt niet geboren uit den verworpen bolster, iets, dat natuurlijk niet kon; maar uit den verkoren kern, waarvan Hij de Wortel is. Hij was niet in de lendenen van Cham of ook van Jafeth, maar van Sem. Hij komt niet ter wereld aan den omtrek van ons geslacht, is geen Kaffer of Hottentot, maar in het centrum, en is het ware zaad van Abraham. Hij is wel de Zoon van Adam en voorzoover Adam de vader was van heel ons geslacht is hij ook de drager van de menschelijke natuur van Christus. Maar dat wil nog niet zeggen, dat de Heiland daarom een zekere algemeene menschelijke natuur aannam. Neen, eerst in de lijn des Verbonds, in de lijn van Adam, Seth, Noach, Sem, Abraham, Juda, David, Maria komt deze Wortel Davids, deze kern van ons geslacht uit. De menschelijke natuur van den Heiland is dan ook eene waarachtige menschelijke natuur, een geschapene natuur, maar dan in Adam en in de lijn des Verbonds. Hij werd niet apart geschapen. Hij stond niet buiten ons geslacht, maar werd uit ons voortgebracht en is onzer een. In Hem spitst de verkoren kern van ons geslacht zich toe. Hij is het Hoofd en het centrum van het overblijfsel naar de verkiezing der genade, voorzoover het vleesch aangaat. In de derde plaats, moet van deze menschelijke natuur des Heilands op grond der Heilige Schrift worden gezegd, dat zij zonder zonde was. De schuld van ons menschelijk geslacht raakte hem niet, kon Hem niet worden toegerekend, omdat Hij persoonlijk de Zoon Gods is. Erfschuld is een zaak van toerekening. Wij worden persoonlijk in Adam gerekend, want hij staat als ons hoofd in Gods Verbond. Maar de schuld wordt toegerekend aan den persoon. En een menschelijk persoon was de Heiland niet. Hij nam de wezenlijke, maar ook de onpersoonlijke menschelijke natuur aan. Persoonlijk is Hij de Zoon Gods, de tweede Persoon in de Goddelijke Drievuldigheid. Daarom kon Hij uit ons geslacht geboren worden zonder erfschuld. En daarom had Hij ook recht op een reine menschelijke natuur, vrij van den vloek des doods en der erfsmet. Door de ontvangenis van den Heiligen Geest en de toebereiding Zijner menschelijke natuur in den schoot van Maria ontving Hij een natuur in alles ons gelijk, doch zonder smet. In alles is Hij den broederen gelijk geworden doch zonder zonde. Gelijk eindelijk is Hij den broederen ook in zwakheid Zijns vleesches. Want Hij nam de natuur der broederen aan, niet zooals Adam deze bezat voor den val, maar zooals zij geworden was in den weg van lijden en dood. Aan al het lijden, aan al de zwakheid en het verderfelijke en in oneer zijnde van die menschelijke natuur had Hij deel. Het was niet de verheerlijkte, maar de verderfelijke, sterfelijke en zwakke, aardsche, menschelijke natuur, die de Heiland droeg vóór Zijne opstanding.

Zoo eindelijk kunnen we zonder gevaar voor afwijking ook belijden, dat de Heiland beide naturen bezat "ongescheiden." Ofschoon de naturen nimmer vermengd waren, toch waren ze ook nooit gescheiden. Maar hare vereeniging had plaats in de eenheid des Goddelijken Persoons. Hij was geen twee personen, maar één Persoon, de Persoon des Zoons. En die éene Persoon was naar Zijn Goddelijke natuur waarachtig en eeuwig God, eeuwig, almachtig, alwetend, onveranderlijk, oneindig in al Zijne volmaaktheden; maar ook naar Zijne menschelijke natuur waarachtig mensch, eindig en beperkt, zwak en nietig, onderworpen aan lijden en dood, aan droefheid en smart, aan honger en kommer. Het is altijd het ééne Goddelijke subject in den Heiland, dat uit den hemel is nedergedaald, maar toch in den hemel is, dat alle dingen weet en toch beperkt is in Zijne kennis, dat eeuwiglijk in den schoot des Vaders is en toch van God verlaten wordt, den Geliefde, op Wien echter de last van den vollen toorn Gods drukt, Die daarom in onze natuur als de Zoon Gods kan ingaan in ons lijden, de schuld kan wegdragen, omdat Hij den dood kan smaken zooals niemand dien dood smaken kon, en Die ons het leven van Gods Verbond in heerlijkheid kan schenken.

H. H.

Al het zichtbare in de schepping groeit in waarde, indien wij staren op het onzichtbare, hetwelk grooter is.

AAN JEZUS' VOET!

Wijze: Psalm 42

Heer en Heiland! aan Uw voeten
Buig ik mij aanbiddend neer,
Om te bidden en te boeten,
Om te juichen tot Uw eer.
Ach, waar elders zou ik gaan?
Dreigend blikt de wereld m' aan,
En ik voel nog al de wonden
Van haar zorgen, van haar zonden.

Maar Gij zaagt mij in de verte,
Dwalend schaap, die U niet zocht!
Diep bewogen met mijn smarte,
Riep Gij, of ik volgen mocht.
Trouwe Herder! met Uw bloed
Hebt Gij al mijn schuld geboet,
Want Gij droeg me in stervende armen
Naar den schoot van Gods erbarmen.

Tot de wereld wederkeeren?
Neen, dat niet in eeuwigheid!
Sterk mij, goede Geest des Heeren,
Die mij hiertoe hebt geleid!
Voed in mij een droefenis,
Die aan God gevallig is,
Die mij straks een vreugd zal geven,
Boven alle vreugd verheven!

Heer! Uw arme Magdalene
Vindt in U haar hoogste Goed.
Niets begeert zij dan dit eene:
Laat mij blijven aan Uw voet!
Troost, vernieuw en heilig mij,
Tot ik gansch gelouterd zij.
Tot ik, juichend voor Uw trone,
Eeuwig boven bij U wone!

PETRUS

Een man, gewend aan het geweld der winden,
Een argloos hart, beweeglijk als de zee,
Eén, die door niets of niemand zich liet binden,
Een ruige gast, tot daden altoos rêe.

Gij mind' in hem zijn openheid van wezen,
D'oprechtheid van zijn gulle zeemanshart;
Hij leerde moeizaam 't boek Uws levens lezen
En raakt in zijn geheimenis verward.

Zijn levensdrift weerstreefd' Uw hoogst bedoelen,
Uw levensplan kwam hem een dwaasheid voor;
Uw weerloosheid moest hij als zwakheid voelen:
Hij was de Rotsman, die de kracht verkoor!

Hij heeft U laf verloochend in zijn vreezen,
Werd door dien val zijn zwakheid zich bewust.
Toen hebt Gij tot den deemoed hem genezen
En stond hij sterk en hadt g' aan hem Uw lust.

A. WAPENAAR

THE RAISING OF LAZARUS

It is not likely that Mary understood in its full meaning what Christ had said about His being the resurrection and the life. So far, however, as she did comprehend, she believed; and so when Jesus said to her, "Believest thou this?" — understanding that He had spoken of Himself, and wished from her some expression of her faith — she said to Him, "Yea, I believe that thou art the Christ, the Son of God, which should come into the world." With crude ideas of the character of the offices they attributed to Him, many were ready to call Jesus the Christ, to believe that He was the Messiah spoken of by the prophets. Martha's confession went much further than this; she believed Him also to be the Son of God, to be that for claiming to be which the Jews had been ready to stone Him, as one making Himself equal with God. It may have been, regarding Him to much as a mere man having power with God, that she had previously said, "But I know that even now whatsoever thou wilt ask of God, God will give it thee"; but now that her thoughts are concentrated upon it, she tells out all the faith that is in her, and in so doing ranks herself beside Peter and the very few who at that time could have joined in the confession, "I believe that thou art the Christ, the Son of the living God."

Had Mary and Lazarus not been in His thoughts Jesus might have pronounced over Martha the same benediction that He did over Peter, and said to her, "Blessed art thou Martha, for flesh and blood hath not revealed it unto thee, but my Father which is in heaven." As it is, He simply accepts the good confession and bids Martha go and call her sister.

Mary had not heard at first of the Lord's coming, or, if she had was to absorbed in her sorrow to heed it. But now when Martha whispers in her ear, "The Master is come, and calleth for thee," she rises and hastens out to where Jesus is outside the village. No one had followed Martha when she went out there. But there was such an unusual quickness, such a fresh and eager excitement in this movement of Mary, that those around her went with her and followed, saying, "She goeth to the grave to weep there." Thus did she draw along with her the large company that was to witness the great miracle.

Once again in the Master's presence, Mary is overwhelmed with emotion. She falls weeping at His feet; has nothing to say as she looks up at Him through her tears but what Martha had said before: "Lord, if thou hadst been here, my brother would not have died." Her grief checks all further utterance. Nor has Jesus anything to say. Mary is weeping at His feet, Martha is weeping at His side, the Jews are weeping all around. This is what death had done desolating a once happy home, rending with bitter grief the two sisters' hearts, melting into kindred sorrow the hearts of friends and neighbors. The calm that had its natural home in the breast of the Redeemer is broken up: He

grieves in spirit and is troubled. Too heavy in heart Himself, too troubled in spirit, as He stands with hearts breaking and tears falling all around Him to have any words of counsel or comfort for Mary such as He addressed to Martha, He can only say, "Where have ye laid him?" They say to Him, "Lord, come and see." He can restrain no longer. He bursts into tears.

What shall we think or say of these tears of Jesus? There were some among those who saw Him shed them, who, looking at them in the first and simplest aspect — as tears shed over the grave of a departed friend — said one to another, "Behold, how He loved him." There were others, not sharing so much in the sisters' grief, who were at leisure to say, "Could not this man who opened the eyes of the blind have caused that even this man should not have died?" "If He could have saved him why did He not do it? He may weep now Himself; had it not been better that He had saved these two poor sisters from weeping?" We take our station beside these men. With the first we say, Behold how He pities. See in the tears He sheds what a singular sympathy with human sorrow there is within His heart — a sympathy deeper and purer than we have ever elsewhere seen expressed. To weep with others or for others is no unusual thing, and carries with it no evidence of extraordinary tenderness of spirit. It is what at some time or other of their lives all men have done. But there is a peculiarity in the tears of Jesus that separates them from all others — that gives them a new meaning and a new power. For where is Jesus when He weeps? A few paces from the tomb of Lazarus; and what is He about immediately to do? To raise the dead man from the grave, and give him back to his sisters. Only imagine that, gifted with such power, you had gone on such an errand, and stood on the very edge of its execution, would not your whole soul be occupied with the great thing you were about to do, the great joy you were about to cause? You might see the sisters of the dead one weeping, but, knowing how very soon you were about to turn their grief into gladness, the sight would only hasten you forward on your way. But though knowing what a perfect balm He was so soon to lay upon all the sorrow, Jesus shows Himself so sensitive to the simple touch of grief, that even in such peculiar circumstances He cannot see others weeping without weeping along with them. How exquisitely tender the sympathy manifested in the tears that in such peculiar circumstances were shed.

Again we take our station beside the onlookers, and to the second set of speakers we would say — He could have caused that this man had not died. But His are no false tears, though shed over a calamity He could have prevented. He allowed Lazarus to die, He allowed his sisters to suffer all this woe, not that He loved them less, but because He knew that for him, for them, for others, for us all, higher ends were in this way gained than could have been accomplished by His cutting the illness short, and going from Bethabara to cure. Little did the weeping sisters know what a place in the annals of redemption the death and resurrection of their brother was to occupy. How earnestly in the course of illness did they pray for his recovery. How eagerly did they dispatch their messenger to Jesus. A single beam of light fell on the darkness when the messenger brought back as answer the words he had heard Jesus utter, "This sickness is not unto death, but for the glory of God, that the Son of God might be glorified thereby." What other meaning could they put upon these words, but that either their brother was to recover, or Jesus was to interfere and heel him? Their brother died, and all the more bitterly because of their disappointment did they bemoan his loss. But what thought they when they got him back again — what thought they when they heard of Christ's own death and resurrection — what thought they when they came to know, as they had never done before, that Jesus was indeed the abolisher of death, the bringer of life and immortality to light? Would they then have wished that their brother had not died — that they had been saved their tears, but lost the hallowed resurrection-birth of their brother to his Lord, lost to memory the chiefest treasure that time gave to carry with them into eternity?

Groaning again in spirit, Jesus came to the grave. It was a cave, and a stone covered the niche within which the body of the dead was lying. Jesus said, "Take ye away the stone." The doing so would at once expose the dead, and let loose the foul effuvium of the advanced decomposition. The careful Martha, whose active spirit ever busied itself with the outward and tangible side of things, at once perceives this, and hastens to interpose a check. Gently, but chidingly, the Lord said unto her, "Said I not unto thee, that, if thou wouldst believe, thou should see the glory of God?" Was it not told thee in the words brought back by the messenger that this sickness was to be for the glory of God — a glory waiting yet to be revealed? Have I not been trying to awaken thy faith in myself, as the resurrection and the life? Why think, then, of the existing state of thy brother's body? Why not let faith anticipate the future, and put all such lower thoughts and cares away? The rebuke was gently given; but given at such a time, and in such presence, it must have fallen heavily upon Martha's heart.

And now the order is obeyed. Taking a hasty glance within, the removers of the stone withdraw. Jesus stands before the open sepulchre. But all is not ready yet. There is to be a slowness, a solemnity in every step that shall wind up every spirit to the topmost point of expectation. Jesus lifts his eyes to heaven and prayes, not to ask God to work the miracle, or give Him power to do so. So might Moses or Elijah, or any other of the great miracle-workers of earlier times have done, proclaiming thereby in whose name it was and by whose power they wrought. Jesus never did so. He stands alone in this respect. All that

He did was done indeed in conjunction with the Father. He was careful to declare that the Son did nothing of Himself nothing independently. It was in faith, with prayer that all His mighty works were wrought, but the faith was as peculiar as the prayer — both such as He alone could cherish and present. Ordinarily the faith was hidden in His heart, the prayer was in secret, muttered and unheard. But now He would have it known how close was the union between Him and the Father. He would turn the approaching miracle into an open and incontrovertible evidence that He was the sent of the Father, the Son of God. And so in words of thanksgiving rather than of petition, He says, "Father, I thank thee that Thou hast heard me" — the silent prayer had already been heard and answered — "And I know that thou hearest Me always," — that Thy hearing is not peculiar in this case, for as I am always praying, so Thou art always answering — "but because of the people that stand by I said it, that they may believe that thou hast sent Me." In no more solemn manner could the fact of His mission from the Father, and of the full consent and continued co-operation of the Father with Him in all He said and did, be suspended upon the issue of the words that next come from His lips: "And when He had thus spoken He cried with a loud voice, Lazarus, come forth." The hour has come for the dead to hear and live. At once, and at that summons, the body lives, starts into life again, not as it had died, the life injected into a worn and haggard frame. It gets back in a moment all its healthful vigor. At once, too, and at that summons, Lazarus rises and stands erect.

"Take ye away the stone," "Loose him and let him go," Christ could easy by the word of His great power have removed the stone, untied the bandages. But He does not do so. There is to be no idle expenditure of the Divine energy. What human hands are fit for, human hands must do. The earthly and the heavenly, as in all Christ's workings, blend harmoniously together. So is it still in that spiritual world in which He still is working the wonder of His grace, raising dead souls to life, and nourishing the life that is so begotten.

It is not for us to quicken the spiritually dead. No human voice has power to pierce the closed ear, to reach the dull cold heart. The voice of Jesus can alone do that. But there are stones we can remove. The ignorant can be taught, the name of Jesus be made known, the glad tidings of salvation published abroad. And when at the divine call the new life has entered into the soul, by how many bonds and ligaments, old holds of the effection, old habits of life, is it hampered and hindered. These we may help to untie and fling away.

But the crowning lesson of the great miracle is the mingled exhibition that it makes of the humanity and divinity of our Lord. Nowhere, at no time in all His life, did He appear more perfectly human, show Himself more openly or fully to be one with us, our true and tender elder brother, than when He burst into tears before the grave of Lazarus. Nowhere, at no time, did He appear more divine than when with a loud voice He cried, "Lazarus come forth," and at the voice the dead arose and came forth. And it is just because there meet in Him the richness and the tenderness of an altogether human pity and the fulness of a divine power, that He so exactly and so completely satisfies the deepest inward cravings of the human heart. In our sins, in our sorrows, in our weaknesses, in our doubts, in our fears, we need sympathy of others who have passed through the same experience. We crave it. When we get it, we bless the giver, for in truth, it does more than all things else. But there are many barriers in the way of our obtaining it, and there are many limits which confine it when it is obtained. Many do not know us. They are so differently constituted, that what troubles us does not trouble them. They look upon all our inward struggles and vexations as needless and self-imposed, so that just in proportion to the speciality of our trial is the narrowness of the circle from which we can look for any true sympathy. But even were we to find the one in all the earth by nature most qualified to enter into our feelings, how many are the chances that we should find his sympathy preoccupied, to the full engaged, without time or without patience to make himself so master of all the circumstances of our joy, and all the windings of our thoughts and our effections, as to enable him to feel with us and for us, as he even might have done. But that which we may search the world for without finding is our in Christ Jesus. All impediments removed, all limitations lifted off — how true, how tender, how constant, how abiding is His brotherly sympathy — the sympathy of one who knows our frame, who remembers we are dust, of one who knows all about all within us, and who is touched with a fellow-feeling of our infirmities, "Having Himself been tempted in all things like as we." It is not simply the pity of God; with all its fulness and tenderness; it is the sympathy of a brother-man that Jesus extends to us, free from all the restrictions to which such sympathy is ordinarily subjected. But we need more than sympathy; we need succor. Besides the heart tender enough to pity, we need the hand strong enough to help, to save us. We not only want one to be with us and feel with us in our hours of simple sorrow, we want one to be with us and aid us in our hours of temptation and conflict, weakness and defeat — one not only to be ever at our side at all times and seasons of this our earthly pilgrimage, but to be near us then, and afterwards our portion forever. In all the universe there is but one such. Therefore to Him, our own loving, compassionate, Almighty Saviour, let us cling, that softly in the bosom of His gentle pity we may repose, and safely, by His everlasting arms, may forever be sustained.

G. M. O.

LIBERTY TO ENTER THE HOLIEST

> Having, therefore, brethren, boldness to enter into the holiest by the blood of Jesus, by a new and living way, which he hath consecrated for us through the veil, that is to say, his flesh; and having a high priest over the house of God. Let us draw near with a true heart in full assurance of faith, having our hearts sprinkled from an evil conscience, and our bodies washed with pure water.
>
> —Heb. 10:19-21.

The holiest is God's dwelling place. It is found above as is evident from the surrounding of the above selection. Verse 24 of the preceding chapter identifies this place with heaven itself, entered by Christ. "For Christ is not entered into the holy places made with hands, the figures of the true, but into heaven itself, now to appear in the presence of God for us."

This house the believers are urged to enter. To do so is their high privilege. "Having, therefore, brethren, liberty to enter the holiest." The believers enter the holiest because Christ, after He had offered one sacrifice for sins forever, *sat down* at the right hand of God. He, then, came to rest in that by one offering He perfected, forever, them that are sanctified. The priest, accomplishing the service in the earthly tabernacle, never came to rest, never ceased to offer sacrifices, for "the law having a shadow of good things to come, and not the very image of the things, can never with those sacrifices which they offered year by year continually *make the comers thereunto perfect.*"

The broken of heart should know, then, that the holiest is open to them; that they may now satisfy their desire to see God, to behold His beauties and to be satisfied by His glorious image. They should know, further, that the holiest was rendered their permanent abode. For when the fulness of time was come, God sent forth His Son, made of a woman, made under the law, to redeem them that were under the law, that we might receive the adoption of sons. "Being sons, we shall abide in God's house, seat ourselves at His table to quench our thirst with the water from the rock, to satisfy our hunger with the heavenly manna. And to allay the fears of those of these sons, who, repelled by the matchless purity and unrelenting rectitude of the Holy One, stand afar off, the sacred writer adds, "and having a high priest over the house of God . . . . " This priest is our Christ who redeemed us not with corruptible things, as silver and gold, but with His own precious blood. This our Christ is the high priest set over the house God, to appear in the presence of God for us. Set over this house is He. Hence of this house He is the Master. To Him was given the key of David. He openeth and no man shutteth and shutteth and no man openeth. Do those of little faith suppose, however, that He would not admit those He loved unto death and claim for them on the basis of His sacrifice the blessings of the kingdom? Only because this house has this priest set over it, do we ascend into the hill of the Lord and stand in His holy place to receive the blessings of the Lord and the righteousness of the God of our salvation. Without Him, to accomplish the service, this house would remain closed to us forever. For our hands are unclean, our hearts impure. We have lifted up our souls unto vanity, and sworn deceitfully. We need this priest with His atoning blood. He is there, in the holiest. Therefore, brethren, having liberty to enter the holiest . . . and having a high priest over the house of God, let us draw near . . . .

Perusing the pages of Holy Writ, we happen upon records of still other most holy places. There was the holiest of the garden of Eden — a region, where man could enter the very presence of God. Man, however, lifted up his soul to vanity and was, subsequently, forever expelled from these sacred regions. Had he ventured to enter this holy place, he would have been struck down by the cherub stationed at its entrance, and that for the reason that this house lacked the priest to accomplish the service. So, too, was the holiest of the earthly tabernacle inaccessible to the saint of the old dispensation. For the blood with which the priest appeared before the face of God could not take away sins. The saint, therefore, could proceed no further than the door of the earthly house.

(To be continued)

G. M. O.

't En sijn de Joden niet, Heer Jesu, die u cruysten,
Noch die verraderlijck U togen voor 't gericht,
Noch die versmadelijck u spogen in 't gesicht,
Noch die U knevelden en stieten U vol puysten;

't En sijn de crijchsluij niet die, met hun felle vuisten,
Den rietstock hebben of den hamer opgelicht,
Of het vervloeckte hout op Golgotha gesticht,
Of over uwen rock tsaem dobbelden en tuyschten; —

Ick ben 't o Heer! ick ben 't die u dit heb gedaen,
Ick ben de sware boom, die u had overlaên,
Ick ben de taeye streng daermé ghy waert gebonden,
De nagel en de speer, de geesel die u sloegh,
De bloetbedropen croon, die uwe schedel droegh; —
Want dit is al geschiet, helaes, om mijne sonden. —

REVIUS

Lieve Heiland, diep verslagen,
Leg ik m' aan Uw boezem neer;
Gij wilt in Uw arm mij dragen,
Wilt mij troosten, dierb're Heer.
Wat mij ooit op aard ontvall',
Wie mij ook verlaten zal,
Wat mij hier ook ooit doe beven,
Jezus zal mij nooit begeven.

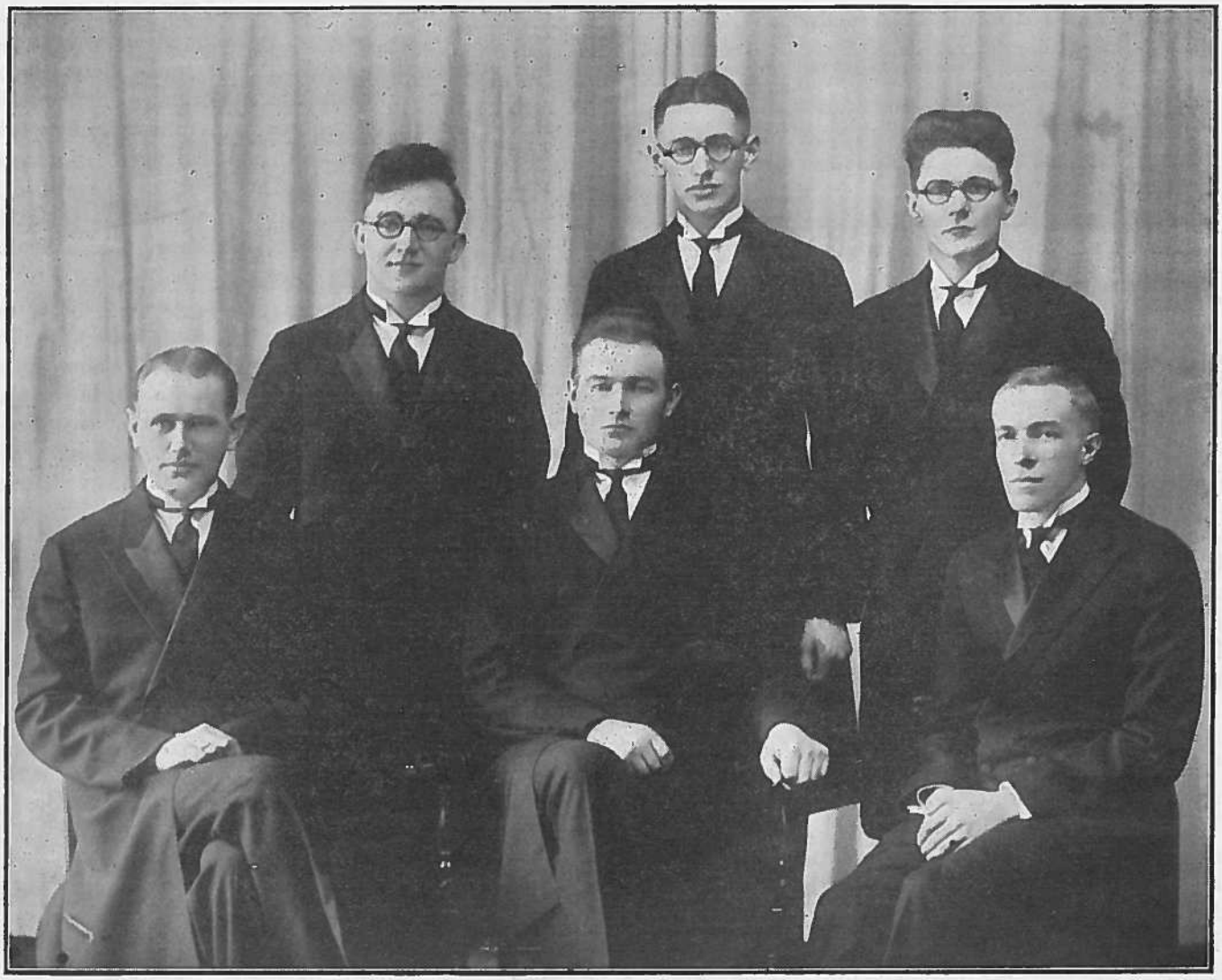

ONZE EERSTE CANDIDATEN

De avond van den zesden Juni, l.l., was voor onze kerken een blijde avond. Op dien avond mochten we door Gods genade over ons de eerste vruchten plukken van onze school, en mochten de zes mannenbroeders, wier portret hierboven is afgedrukt, hun diploma ontvangen, als bewijs van volbrachte studie, en aan de kerken worden voorgesteld als candidaten voor de bediening des Woords en der Sacramenten.

Wel gaven de broeders, Dss. Verhil en Vos, zich een paar jaren geleden, om tijdelijk de school te verlaten en in den wijngaard des Heeren te dienen. Doch dat was een noodsprong. De nood der kerken drong ons tot het nemen van zulk een stap. En de voorwaarde werd dan ook aanstonds gemaakt, dat die broeders ter bestemder tijd weer op school terug zouden komen, om hunne studiën te voleindigen. Wij zijn die broeders dankbaar, dat ze zich hiervoor hebben gegeven en verheugd over den zegen des Heeren, dien ze hebben mogen genieten op hunnen arbeid in de twee gemeenten van Sioux County. Maar de eerste vruchten onzer school plukten we toch eerst, toen dit zestal broeders, dat ge boven ziet afgebeeld, hun diploma mochten ontvangen.

Op den vierden Juni hadden ze voor het volle Curatorium een preekvoorstel geleverd en werden ze nog voor het laatst aan een onderzoek onderworpen, nadat de faculteit aan het Curatorium had gerapporteerd, dat ze allen in hunne eind-examens waren geslaagd. Toen dit onderzoek tot aller bevrediging was afgeloopen werden ze door het Curatorium tot candidaat gesteld.

En aan den avond van den zesden Juni vergaderden de kerken met de School in het kerkgebouw der Eerste Protestantsch Gereformeerde Gemeente te Grand Rapids, om getuige er van te zijn, dat deze jonge mannen promoveerden.

Het program was sober en gepast.

De candidaten Hanko en Veldman vergasten ons ieder op een rede, de eerste in het Engelsch, de tweede in de taal des ouden vaderlands. In ditzelfde nummer hebben onze lezers gelegenheid om die beide oraties nog eens op hun gemak door te lezen.

Ondergeteekende sprak daarna een gelegenheidswoord in verband met II Tim. 2:24.

Sober was het program, want er was geen element in te vinden, dat van eigen grootheid roemde. Gepast

was het, omdat in alles de Naam des Heeren, die ons zeer nabij is geweest, werd geprezen.

Voldaan en dankbaar gingen we naar huis.

Stelle de Heere deze jonge mannen tot een rijken zegen in de kerken!

H. H.

DE RAAD GODS EN DE VOLEINDING ALLER DINGEN

Het onderwerp, dat we voor deze gelegenheid hebben gekozen, bevat eenige machtige begrippen, waarover zeer veel zou kunnen worden gezegd. In een ietwat breedvoerige behandeling van den raad Gods zou men kunnen wijzen op Hem, Die dien raad ontwierp, op den inhoud van dien raad, op zijn oneindige kracht en beteekenis of ook zelfs op de eigenschappen, die hem kunnen worden toegeschreven als het eeuwig bestek van den almachtigen en alwijzen God. Want evenals de Goddelijke ontwerper Zelf is ook die raad met alle onwrikbaarheid uitgevoerd, rechtvaardig en heilig en goed, eeuwig, onveranderlijk en wijs als God zelf. Zoo zou men ook veel kunnen zeggen over het onderwerp: "De Voleinding aller Dingen." Beide deze begrippen raken elke sfeer van het menschelijk leven en elk punt der geschiedenis dezer wereld. In een volledige bespreking zou men moeten beginnen in de eeuwigheid voor de schepping, zou men alles moeten raken, wat in verband staat met de schepping en de geschiedenis dezer wereld, vanaf de in stand roeping van den chaos tot het laatste oordeel toe, en zou men ten slotte nog moeten uitweiden over den eeuwigen staat der volmaaktheid en de heerlijkheid der hemelen.

Het is echter ons doel niet om in dit avonduur in den breede over deze begrippen uit te weiden. Noch de raad Gods, noch de voleinding aller dingen als zoodanig is het onderwerp onzer bespreking. We willen slechts pogen om zeer in het algemeen te wijzen op de betrekking, de relatie tusschen deze beide, en de absolute noodzakelijkheid van de eene voor de andere, om dan niet verder op de begrippen als zoodanig in te gaan dan hoogst noodzakelijk is, om ietwat van deze betrekking duidelijk te maken. Gods raad is absoluut noodzakelijk voor een voorstelling zelfs van eene voleinding aller dingen. Zonder gene kan deze niet eens gedacht. En dan bedoelen we ook zeker den raad Gods zooals zuivere Gereformeerden dien zich altijd hebben voorgesteld, en niet zooals die verzwakt en vervalscht werd in de voorstelling van allerlei menschelijke philosofie en ongeloof. Gaan we nu een enkel oogenblik op deze betrekking in tusschen den raad Gods en de voleinding aller dingen.

Wanneer we spreken over de voleinding aller dingen als voorwerp van ons rotsvast geloof en zekere hope, dan bedoelen we meer dan dat er slechts een einde komt aan al de dingen dezes tegenwoordigen tijds. Dit is natuurlijk wel zoo, ofschoon ook dan nog niet in den absoluten zin des woords. Er zal nimmer een absolute, wezenlijke vernietiging aller dingen zijn in den zin dat al het bestaande weer terug zal zinken in het niet. Doch wel is waar, dat alle dingen, wat hunnen tegenwoordigen vorm en aardsch karakter en model betreft hun einde tegemoet gaan. Daarvan spreken dan ook Schrift en natuur met luide stem. De opgang der zon elken morgen weer, om na enkele uren weer aan de westerkimmen te verdwijnen, leert ons, dat alles hier beneden van snel voorbijgaanden aard is. Het voorbijvliegen van den tijd, van dagen, maanden, jaren en eeuwen, roept ons toe, dat er alzoo ook een einde moet komen aan geheel deze bedeeling. Ook getuigt het kortstondig leven van iederen mensch, die heden ter wereld wordt gebracht, morgen een oogenblik staat in de kracht zijns levens, om nog een dag later te sterven en weer terug te keeren tot het stof, waaruit hij werd genomen, dat zoowel als alle dingen hier beneden een begin gehad hebben, zij ook met rassche schreden hun einde tegemoet gaan. Wij kunnen ons niets voorstellen hier beneden, dat eeuwig zou kunnen bestaan. Geheel de schepping is eenvoudig niet op een eindeloos bestaan aangelegd. Zoo bezien moet het ook wel duidelijk zijn, dat heel de schepping door God werd volbracht ook met het oog op de zonde en de hoogere opvoering aller dingen in den nieuwen hemel en de nieuwe aarde. De beperktheid van krachten en middelen van allerlei aard, van ruimte en plaats zou ten slotte wel in onvermijdelijk conflict moeten komen met zooiets als een oneindige ontwikkeling en voortbestaan van het levende schepsel in het midden dezer wereld. Ook roept ten slotte al het zondige en ongerechtige hier beneden om een dag des oordeels, waarin het goede zal worden beloond en het kwade gestraft, waarin de rechtvaardigen ook rechtvaardig zullen worden verklaard en al het kromme zal blijken krom te zijn. Alle dingen spreken ons toe van een einde aller dingen, dat wij zeker met rassche schreden tegemoet snellen. Doch hiermee is nog niet gezegd wat bedoeld wordt door een voleinding aller dingen. Wij verwachten niet slechts een einde, maar een voleinding, eene consummatie aller dingen.

Ook is dit laatste nog niet uitgedrukt, wanneer we zeggen, dat er niet slechts een einde komt aan den vorm en het tegenwoordig bestaan van alle dingen, maar dat er na dit leven een nimmer eindigende eeuwigheid wacht. Ook dit is nog niet de voleinding. Zeker zal God een iegelijk vergelden naar zijne werken. De rechtvaardigen zullen ingaan in de eeuwige ruste en de goddeloozen in de pijn en het verderf der hel. Er zal een nieuwe hemel en aarde tot stand komen, waarin alleen gerechtigheid zal wonen en waarin vrede zal zijn in de liefde des Heeren Heeren. Nochtans is hiermede nog niet genoeg gezegd.

Een voleinding, eene consummatie aller dingen beteekent veel meer. Voleinding beteekent voltooiïng, volbrenging, afwerking en zegt ons, dat er aan het einde der geschiedenis dezer wereld een voltooiïng zal

zijn van alle dingen; dat er een eenheid zal worden gerealiseerd en in die eenheid een volheid. Eén schoon geheel zal aanstonds tot stand worden gebracht en in dat schoon geheel zal elk schepsel naar eigen karakter en aanleg, naar eigen geschiedenis en werken zijn eigen zeer bepaalde plaats moeten innemen. Er is een doel met heel deze aardsche schepping en al wat met haar verband houdt en op het bereiken van dat doel spitsen alle dingen zich toe. Alles is zich vereenigende en ontwikkelende om dat schoon organisch geheel te realiseeren. Dat doel, dat organisch geheel, omvat niet alleen den hemel, met zijn schitterende heerlijkheid en eindelooze vreugde, maar zoowel zijn schrille, schrikkelijke tegenstelling, de hel, met al haar smart en pijn, hare weening en knersing der tanden. De antithese zal er niet meer zijn; zij wordt opgeheven aan het einde dezer tegenwoordige wereld. Licht en duisternis, de waarheid en de leugen, rechtvaardigen en goddeloozen, strijden dan niet meer in een en dezelfde levenssfeer om elkander uit die eene sfeer te verdringen. De antithese valt weg. Maar die schrikkelijke tegenstelling, hemel en hel, zal eeuwiglijk blijven, gene om op positieve wijze, deze om op negatieve wijze Gods deugden te verkondigen. Samen zullen ze eeuwiglijk moeten dienen tot openbaring van den naam des allerhoogsten Gods.

Dus de hemel is een organisme, een eenheid, waarin alle rechtvaardigen een eigen bepaalde plaats zullen innemen; de hel is een geheel, waarin over al de goddeloozen naar de mate van zonde en overtreding de volle goddelijke toorn zal worden uitgegoten; doch ook samen vormen ze een eenheid, waarin God de Heere de allerhoogste verheerlijking Zijns naams zal bereiken. En dit laatste is het groote doel aller dingen. God bouwt Zich een huis, een schoon geheel, waarin Hij als God Zijn grootheid en almacht, Zijn genade en barmhartigheid, Zijn ondoorgrondelijke liefde in Christus, doch ook Zijn vreeselijke haat tegen de zonde, ja, al Zijn volmaakte deugden, eeuwiglijk, op het allerschoonst zal kunnen openbaren. En dan moet ook zeer beslist voor de aandacht gehouden, dat zooals dat huis nu wordt gebouwd, zoo zal het ten volle aan dat doel kunnen beantwoorden, en zooals het aanstonds zal zijn gerealiseerd, zoo zal God de meeste lof en aanbidding ontvangen. Een andere weg tot datzelfde doel is er niet.

Om nu dat eindoel te bereiken moeten alle dingen samen werken en het bereiken van dat doel zal zijn de voleinding aller dingen. Mensch en beest en plant, personen en families en geheele naties, oorlogen en aardbevingen en pestilentiën, ziekte en ellende en dood, zonde en Satan en wereld, alles, ja beslist alles moet hier toe medewerken, om dat doel te realiseeren. Daarom moeten alle dingen ook een zeer bepaalden gang hebben, want alleen die bepaalde weg kan leiden naar die bepaalde plaats in de eeuwigheid. De tijd is een voorbereiding voor de eeuwigheid, en als de voleinding behoudt dat ik juist mijn plaats moet innemen in het geheel der dingen, dan kan ik niet anders, dan juist dien weg bewandelen, die daartoe leidt. Zoo is het met betrekking tot de geschiedenis der wereld in het algemeen, zooals op het allerduidelijkst blijkt uit de komst van Immanuel in het vleesch. Zal Christus Zich openbaren als den Middelaar Gods en der menschen, dan moet eerst de zonde komen, dan moet het menschdom wegzinken in hopelooze ellende, dan moeten Jozef en Maria te dien tijde en te dier plaatse te Bethlehem zijn aangekomen, dan moeten ook Judas en de Farizeën, Kajafas en Annas en alle hellemachten samen spannen, om den Zoon Gods aan het vloekhout te nagelen. Zoo nu is het ook met betrekking tot alle uitverkorenen. Voorspoed en tegenspoed, ziekte en gezondheid, leven en dood, ja, zelfs ook alle verworpenen moeten alle op eigene wijze medewerken, om de kinderen Gods voor de heerlijkheid te bereiden. Juist zoovele zonden moet ik bedrijven, opdat ook zoovele mij worden vergeven; zoovele goede werken moeten mij uit vrije genade geschonken, juist dan en zoolang en op die wijze moet ik leven, dan alleen zal ik mijn bepaalde plaats kunnen bereiken in het geheel aller dingen. Daartoe moeten de allernietigste dingen zoowel als de grooteren medewerken, al is het dan ook menigmaal zoo, dat de betrekking tusschen middel en doel niet duidelijk zal gemaakt worden voor de wederoprichting aller dingen.

Op zulk eene consummatie aller dingen is onze hope gevestigd, zulk eene voleinding verwachten we door het geloof. En aanstonds, wanneer zoo alle dingen zich zullen hebben voleindigd in die volmaakte eenheid, waarin God de Heere Zijn naam ten hoogste zal zien verheerlijkt, zal het tijdelijke zich hebben uitgediend om plaats te maken voor het eeuwige. Ja, dan wanneer elk schepsel bereid zal zijn, om door den weg van zonde en genade heen zijne eigene plaats in te nemen in de voltooide schepping, dan zal de voleinding hier zijn, en zal Gods naam op de allerschoonste wijze zijn geopenbaard.

Nu ligt het wel voor de hand, dat, zullen de dingen zich zoo ontwikkelen om een eenheid en in die eenheid een volheid te vormen er niets slechts een God moet zijn, Die Zich dat doel heeft voorgesteld, maar tevens ook een bepaald bestek, waarnaar alles zich moet ontwikkelen om dat doel te bereiken. Zulk een geheel, zulk een volmaakte eenheid komt zeker niet tot stand langs den weg van opbouwing en ontwikkeling, zonder een zeer bepaald plan. Dus wordt reeds verondersteld, wanneer we gelooven in een voleinding aller dingen, dat God om de heerlijkheid Zijns naams te bereiken, Zich ook een plan heeft gevormd, waarin alle dingen zich toespitsen op dat bepaalde einddoel. Zoo moet het voorgesteld, zullen wij niet vervallen in de zondige dwaasheid van het fatalisme.

Dat plan moet allereerst wel eeuwig zijn, ontworpen voor het begin van hemel en aarde. Immers heel de geschiedenis dezer wereld is niet anders dan het bouwen van een schoon paleis. En evenmin als een aardsch bouwheer ooit zal beginnen te bouwen aleer de architect de plannen tot in de kleinste bijzonderheden

zal hebben beraamd, evenmin zal de oneindige Schepper des hemels en der aarde zelfs een steen leggen aleer Hij alles in een volmaakt bestek zal hebben bepaald. Laten we dan ook nimmer die dwaasheid, die een aardsch bouwheer niet zou begaan, toeschrijven aan den alwijzen God. Het geloof dus in een voleinding aller dingen eischt een plan, dat beraamd werd voor de schepping des hemels en der aarde ons in Gen. 1:1 verhaald, een plan dus, dat eeuwig is.

Voorts moet dat plan wel alomvattend zijn en gekenmerkt door de meest ondoorgrondelijke en aanbiddelijke wijsheid. Alle bijzonderheden tot de allerkleinste toe, ja, zelfs tot het vallen van een haar van ons hoofd, moeten in dat bestek zijn opgenomen. Even-als een aardsch bouwheer alles tot op een duim toe afmeet, zoo moet ook in dit raadsplan Gods alles op alles zijn aangelegd, tot in de kleinste bijzonderheden zoo zijn beschikt, dat alle dingen kunnen zijn gericht op het voorgestelde doel. Ook mag nimmer dat plan voorgesteld, alsof God de Heere besloot naar datgene, wat Hij van tevoren zag, dat geschieden zou in en met Zijne schepping. Die Pelagiaansche dwaasheid mag nimmer worden gehandhaafd. Een plan wordt nooit beraamd in overeenstemming met het huis, dat gebouwd moet worden, maar een huis wordt gebouwd naar het plan, dat afgedacht van het huis als zoodanig, wordt ontworpen. Zoo althans leeren het leven en de ervaring beide. En zoo is ook zeker de voorstelling der Heilige Schrift. God is altoos de souvereine, die naar Zijn vrijmachtig welbehagen alle dingen in Zijn raad heeft beschikt en op hun doel heeft aangelegd, zonder daarbij bepaald te worden door iets buiten Hem.

Tevens moet diezelfde Wijsheid ook tot openbaring worden gebracht in de uitvoering van dat besluit. Dat raadsplan moet onveranderlijk blijven gehandhaafd in zijne uitwerking. Indien er teveel geschieden zou in de historie der wereld, dan wel niet genoeg, het gebouw zou nimmer kunnen voltooid worden naar de voorstelling des souvereinen Gods. Daarom moet dat bestek in zijn verwerkelijking dan ook onwederstandelijk zijn. Om zijn eeuwig doel te bereiken moet de Goddelijke Bouwheer alle macht hebben over al wat bestaat. Hij moet zeker een God zijn, die de harten der koningen kan neigen als waterbeken en zelfs machtige Farao's kan opwekken, om door hen Zijn macht te betoonen en Zijn doel te bereiken. Alles moet slechts middel zijn in Zijn hand tot het voltooien van Zijn wonderwerk. Storm en water en vuur, oorlog en pestilentie en aardbeving, ja, ook alle duivelen en goddeloozen mogen nooit anders voorgesteld dan als instrumenten waardoor God Zijn doel bereikt. Zoo alleen kunt ge komen tot eene voleinding aller dingen en ontvangt Gods naam alleen de eer. Hoe zou dat huis ooit een volmaakt geheel worden, zoo Satan en goddeloozen er van alle zijden gaten in zouden slaan en zoo de mensch zou kunnen handelen naar het goeddunken zijns harten geheel en al afgedacht van de alles besturende kracht Gods. Ook de zedelijke daden van mensch en duivel mogen dan ook nimmer verklaard onafhankelijk van God. Daarom mag om de wille van Gods naam de geschiedenis ook nimmer verklaard als een herstelling van de breuk door Satan geslagen in het Paradijs. In dien zin herstelt God niet. God bouwt, bouwt altoos door, komt elk oogenblik nader tot de voltooiïng van zijn werk, zonder ooit voor een oogenblik te worden verhinderd en gebruikt alle dingen, Satan en zonde en wereld incluis, om naar Zijn goddelijk raadsbesluit het eeuwig gebouw te volbrengen.

Zoo zien we dan, dat wij alleen kunnen gelooven in een voleinding aller dingen op grond van den eeuwigen raad Gods. Deze is noodzakelijk voor gene en zonder gene zou Gods werk nog niet meer zijn dan Gode onwaardig brokwerk. En dan mag dat raadsplan ook nooit anders voorgesteld dan als het eeuwig, onveranderlijk besluit, waarin God zich zijn eeuwig doel heeft voorgesteld en ook al de middelen heeft bepaald tot het bereiken van dat einddoel; een raadsbesluit, waarin ook zonde en wereld zoowel als Satan met zijne trawanten begrepen zijn als middelen in Gods hand tot het volvoeren van Zijn raad. Zoo alleen blijft de Schepper de God van ondoorgrondelijke wijsheid.

Van zulk een consummatie weet de Pantheist natuurlijk niets. Bij hem is alles God en is God in alles. En als alles God is, dan is er geen God. Pantheisten zijn Atheisten. Zij kennen geen God, die als de hoogverhevene over alle dingen regeert en een wezenlijk bestand heeft buiten de schepping om. Zij hebben geen radenden God, Die alles doet medewerken tot een eeuwiglijk bepaald eindoel. De schepping, volgens hen, ontwikkelt zich uit zichzelf, zonder eenig plan tevoren beraamd. Daarom weet de Pantheist ook van geen voleinding aller dingen. Vraagt gij hem: vanwaar zijt gij? dan haalt hij de schouderen op. Vraagt gij nog weer: waarheen is uw weg? dan doet hij hetzelfde weer. Hij weet van geen begin. Hij weet evenmin van een einde. Hij heeft geen radenden God met een bepaald raadsbesluit.

Zoo nu staat het ook met alle evolutionistische richtingen. Ook zij hebben geen radenden God, weten van begin noch einde en kunnen nimmer meespreken over een voleinding aller dingen. Hij weet alleen van een altoos hooger klimmenden gang van ontwikkeling en kan zich met al de kracht van zijn menschelijk denkvermogen niet zulk een hoogen trop van volmaaktheid en ontwikkeling voorstellen, of de vraag blijft nog altijd over: en waar nu heen? Het kan toch nog wel hooger.

Komen we nog een stap naderbij. Zelfs alle Pelagianen en Pelagiaansche richtingen met hunnen vrijen wil en een raad Gods enkel op grond van een voorgezien geloof of ongeloof der redelijke schepselen, kunnen zich zulk een volheid en voleinding niet voorstellen. De leer van den vrijen wil kan nooit leiden tot een zuivere voorstelling van de consummatie aller dingen. Immers daardoor bepaalt de mensch de toekomst en bouwt het schepsel het huis, waarin God zal wonen. In dien zin is de Pelagiaan met een God, die zich ont-

trekt aan de zedelijke daden Zijner redelijke schepselen, zeker Deist. Zoo kan de voleinding nooit gerealiseerd. Als tien duizend millioen redelijke schepselen alle door eigen vrijen wil hun eigen gang gaan door dit leven, hoe zal er ooit een eenheid, een volmaakt geheel tot stand komen? Indien alle steenen van een huis onafhankelijk van architect en bouwheer eens hun eigen plaats zouden bepalen en innemen, wat zou er ooit van zulk een gebouw terecht komen? Ook het Pelagianisme biedt dus nimmer een voorstelling van een voleinding aller dingen.

Deze kan alleen op grond van de Gereformeerde, Schriftuurlijke voorstelling van den raad Gods. Nooit mag God iets volkomenlijk aan den mensch overlaten, zij het dan goed of kwaad. Uit dat oogpunt beschouwd, is ook de aanbieding des Evangelies aan alle menschen, welmeenend van Godswege, ondenkbaar en onzinnig. Of God is souverein en getrouw aan Zijn raad en dan kan een aanbod des Evangelies ook aan verworpenen niet welmeenend zijn, of de mensch heeft de keuze, en dan zijn wij Pelagiaansch. We komen alleen dan, wanneer wij een God hebben, die van eeuwigheid alle dingen heeft bedacht en gewild, in zijn raadsplan heeft beraamd tot in de laatste bijzonderheid en dan wel zoo, dat alles in elkaar past, om de allerschoonste eenheid te realiseeren, en die dan ook door eigen onwederstandelijke almacht dien raad onveranderlijk uitvoert tot in den hemel der heerlijkheid. Zoo alleen hebt gij een voleinding. En zoo alleen geword u de eenige troost, dat God het zal maken en dat aanstonds het koninkrijk der hemelen in al zijn schitterende heerlijkheid naar het eeuwig welbehagen Gods aan ons zal worden geopenbaard, en God de allerhoogste openbaring en verheerlijking Zijns naams zal hebben gerealiseerd.

R. VELDMAN

MY GOD SHALL SUPPLY

O, the grace our Saviour giveth,
When the trials sore distress,
And the path our feet must travel
Leads through lonely wilderness.
Grace, full, free, unmeasured!
Token of His love and care,
Proving His own promise,
"All thy burdens I will bear."

O, the peace our Saviour giveth,
As we journey here below,
In grim disappointments often,
Mid life's sorrow, toil or woe.
Peace past understanding!
When our mind on Him is stayed,
And His Spirit whispers,
"All thy debt the Lord hath paid."

O, the hope our Saviour giveth,
Sure and steadfast in the soul,
As with patient perseverance,
We press onward to the goal.
Hope that fadeth never!
That some day His face we'll see.
And this sinful mortal,
Put on immortality.

Grace, peace, hope! These all He giveth
Meeting every hourly need.
Then why longer do without Him?
Make Him now your Lord indeed.
Love that passeth knowledge!
He is waiting to bestow.
Look up now and trust Him,
And then all His fulness know.

H. F. WINTER

CHRISTUS' GEESELING

De geeselzweep, lang, zwaar van lood
zwiepte op hoog in de lucht. De vreeselijke haal
striemde op den naakten rug van Christus die aan den paal
gebonden stond, gebogen stond, de oogen naar den grond.
De slagen joegen voort. De schuldelooze rug, doorploegd
en rood van bloed, bleef roerloos in den brand der zon.

De geeselaar sloeg voort, totdat hij niet meer kon.
En 't volk genoot.

't Metalen aangezicht van een soldaat kwam na, zijn handen trokken los de lus waarmede Christus krom gebonden was.
En toen hij recht stond geeselde de kreet zijn ziel:
"Laat los, laat los ons Barrabas."

En Christus, weggevoerd, liet mij Zijn beeld van dulden en van dragen.
De zweep lag in m'n hand, de kreet was in m'n hart.
Ik had Gods Zoon, tot bloedens toe geslagen.

JAN H. DE GROOT

VELDDAG DER PROT. GEREF. KERKEN

zal worden gehouden op den 4den Juli in Townsend Park, nabij Cannonsburg.

Dit park is te bereiken door over Plainfield Road en Bridge te gaan, om dan nog de Cannonsburg Road te volgen totdat men het groote signboard ziet, hetwelk gemerkt is: TOWNSEND PARK.

De afstand is slechts 11 mijl vanaf Grand Rapids, Mich.

DE COMMITTEE

THE PLACE OF THE MINISTER OF THE WORD IN THE CONGREGATION

The church of today is in a state of degradation. The tendency toward form and modernism and away from the fundamentals of Scripture manifests itself on every hand. Development of sound dogma is unheard of, exegesis and study of the Word of God are almost unknown. Topic preaching has found an established place in the church. In some of the more modernistic circles timely topics and current events are discussed from sabbath to sabbath. These things instead of being explained in the light of the Scriptures are explained according to the fancies and philosophy of man. In so far as the Scriptures seem to harmonize with these philosophies it is accepted. As for the rest it is rejected. Therefore such topics as: "Can God stop wars?" and "A religion which your boy and girl can take to college" make their appearance. The daily papers are full of them. Even the so-called Reformed circles are adopting such topic preaching. The only possible fruit it can have is a bringing to question of the Word of God and finally a rejection of it. Furthermore, there is an attempt within the church, which is ever more and more successful, to push preaching aside in order to give place to music, singing and form. The introduction of song services and hymns necessitates a shorter sermon. The increasing amount of forms, such as absolution, to say nothing of their character, places preaching of the Word in the background. The minds of minister and audience become more securely fixed upon music and forms and preaching becomes tiresome, cold and empty. This degradation leads to a third evil which has also become manifest in the church. It is an exalting of the minister as man instead of a respect for his office. Naturally since he has received such a high place in the church and leads in all the worship he gradually is regarded as infallible and especially anointed. Therefore the question arises: What is the place of the minister of the Word in the congregation? Let us notice:

I. His relation to the Word.
II. His relation to the congregation.
III. His relation to Christ.

I. His relation to the Word.

The minister is very intimately related to the Word of God. That is the Word which he brings to the congregation, but that is also the Word to which he is in the most absolute sense subservient. He is personally subservient to that Word. There is frequently, as ridiculous as it may seem, a tendency in the minister and in the congregation to place the minister above the Word of God which he brings. There is on the part of the minister sometimes an attempt to regard and present himself as living a higher, purer life than the congregation. He presents himself then as an angel or perfected saint who lives separate from the congregation, but bows to present the Word to that congregation. He does not in the least feel the need of applying that Word to his own heart. Even the congregation will occasionally regard him as such. This cannot do otherwise than lead to disaster. The Word of God must be a testimony also to the minister. He must feel the need for that same Word, must hunger for it, and must be able to apply it to his own heart. That Word must be a light upon his path, his only strength and comfort. So also must he be regarded by the congregation. He does not stand above, but under that Word.

He is subservient to that Word in the second place, in all his work and study. The Word is the full revelation of God. It is God's Word written by pre-ordained holy authors who God inspired, moved and guided in writing infallibly. Therefore it can in no sense be supplemented by the word of man. Man must regard it as the infallible Word of God and may never seek to criticize or in any way change it. The minister's attitude must always be governed by this fundamental truth. He must always in all humbleness devote his attention to it, be anxious to listen to the message it bears, to heed its revelation and to submit to it in trust. That Word reveals the divine author who comes to him through the various human authors, and only by humbly reverencing and meditating upon that Word will he be able to behold the beauty of its treasures. Fixing his eye upon the treasures of that revelation can he see and speak of the majesty of Him who has revealed Himself in that Word.

He is called *to bring* that Word to the congregation. His very title points to his high calling. He is Verbi Dei Minister, Minister of the Word of God. His preaching is a manifestation that that is his calling. The preaching cannot be a discussion of the various problems of life, such as politics, economics or philosophy, but these things, and in fact all things without any exception, must be explained in the light of Scripture. Scripture must dominate all questions of life. He is not called to give an explanation of the confessions of the church independent from the Word. His concregation is not a class in dogmatics. In all his preaching he proceeds from the divine testimony and explains the truth of the Word of God. Furthermore, an emotional, mystical treatice on the life of the congregation, as appealing as it may seem, can never serve his purpose. Nor may evangelization in the evil sense of the word as it is stressed today be his aim. He cannot *win* souls for Christ. The gospel outside of the full revelation of God is no gospel. The only true gospel is the Word. Thus his preaching is a testimony of God and a proclaiming of His counsel as it is revealed. He must ever preach the Word, delving ever deeper into the mysteries of God's revelation as a witness of God to the congregation of God. He is not an apostle who is given to speak and write infallibly, but he is a witness of God sent to bring the Word. He

draws all his material and his every message out of that Word in humble reverence and submission.

He appears before the congregation with the authority of that Word. When he appears before the covenant youth of the congregation to instruct them in the way of God's covenant he comes with this authority. As Shepherd he brings the same Word to the sick, despondent, weary and troubled. He comforts, teaches and admonishes as a messenger of God. Only thus can he perform the sacraments and lead in all worship. This authority is all sufficient. It is the only authority. The congregation does not go home with the conviction that a thing is true because the minister says so. Neither does she submit because of the power of his personality or oratory. But the congregation accepts and submits because God says it in His Word. That is the only reason she has for desiring to go up to the house of prayer under the preaching of the Word. Behind that authority the minister shields his own person. His only testimony is: "So saith the Lord." He carries that Word about in his own soul, devotes his time in the preparation for bringing that Word and seeks only that the congregation be blessed by that Word. With it he opens and shuts the kingdom of heaven for all the hearers. It is a two-edged sword constantly dividing. It is a savor of life unto life but also a savor of death unto death, foolishness for those perishing but a power of God to us being saved. Thus by that Word the flock is separated, led over hill and through vale, by day and night, in sunshine and storm, in peace and in danger, in joy and in sorrow. It is fed in pastures green and cherished by still waters. And led unto and into the valley of shadows until it finally is brought into the sheepfold of God in glory.

II. His relation to the congregation.

The question naturally arises: What is the relation of the minister to that congregation to which he brings the Word? First of all, it must be clearly understood that he is a member of that congregation. As a member of the congregation he is a member of the body of Christ. This he must be aware of and this must also be his confession shall he be a blessing unto the congregation and a faithful servant of God. Surely there may have been rare cases in which an unbeliever served as a successful minister of the gospel. God is not bound to means. He can use all things to His purpose. But shall the minister be a blessing and not a detriment he must be a living member of the body of Christ. This must also be evident in all his daily life. His speech, walk, talk and thought must be a daily confession. He must be an example to the flock. Then also he is a member of the congregation which he serves. The spiritual experiences and testimonies of the flock must be his. With the congregation he looks in humble faith up to God and with her he cries: Abba Father. With her he gives thanks and with her he longs and patiently hopes for the fulfilment of the promises of God. Together they seek the city which hath foundations. With the congregation he has the same needs, imperfections and weaknesses. He confesses with her his sins and short comings, he strives against the same foe in the same battle of faith. And with her he falters in weakness. The same Word is light and guide for them. The same Word testifies through the same Spirit. It leads them on the way everlasting unto the final goal of glory.

Yet to that congregation of which he is a part he is called to bring the Word. That congregation is the gathering of believers with their seed. The elect of God are gathered together also in that congregation by the Son of God. The members are organically a part of the organism of the body of Christ. The covenant youth takes its place as stones in the temple of all are prepared and fitted as stones in the temple of God. So that the congregation is not a con-glomeration of individuals who happen to worship in the same place but a gathering of the body of Christ as represented in that particular group. That is the true conception of the congregation according to the testimony of the apostles. In the epistles they always address the congregation as "saints," "beloved of God" and "believers in Christ Jesus." Only as being organically the body of believers can the congregation be regarded. Naturally the minister must view the congregation as such also. He does not address her as "dear friends," nor does he aim to evangelize as it is to often presented today. He feeds the flock and instructs it in the way of God's covenant. He presents the living bread of the Word, and gathers in the elect of God.

This congregation before which he appears is a part of the church visible. The gathering of believers is not perfect and far be it from the minister to in the least try to regard it as such. It is a part of the church militant which still has an enemy to fight. The church surely has the principle of eternal life within her but is still on earth. The powers of hell and darkness continually come against her. The battle wages. The power of darkness encamps with all his hosts against her, yet she is assured that the gates of hell shall not overwhelm her. To this must be added the fact that the church is still in sin. There is also within the local congregation at all times a carnal Israel. That fleshly element must always be borne in mind and condemned. Then there is also an element of the elect that is still in sin and must come to conversion. And finally the sin within the hearts of believers keeps the church in imperfection. The minister knows this to be the case from his own subjective experience as well as from the objective testimony of the Word. Yet this church in all its trials and struggles, short comings and sins looks forward to the glorious redemption of the inheritance which awaits her. She is clad with the armor of God. She does not despair for she is ever urged on by the strength of the hope within her. As strangers on earth the minister and the congregation look in expectation for the city of our God and

desire to remain faithful unto the end that no one may take her crown.

And now one more element enters in. The minister comes to a particular congregation. This congregation has a particular place, a particular history, a particular condition and particular needs. These are all according to the will and counsel of God and must be regarded as such. They must ever be borne in mind. The Word must serve also that particular congregation as the testimony of God. Therefore the minister must know the congregation as it is and bring the Word to that congregation as servant of God, being placed in that particular place in the vineyard of God by the calling of Christ. He must labor there and serve according to the will of God in order that that congregation may take its own peculiar place in the organism of the body unto the glory of its Head. He must build up the congregation in the grace and in the knowledge of Christ according to all her needs and to the best of his ability, that he may prove to be a faithful servant of Christ.

III. His relation to Christ.

In his relation to Christ the minister is ambassador and servant. He comes to the congregation representing his Sender, Christ. Christ is the King of the church, anointed from eternity by God. As King he rules over the church with His Word and Spirit, and causes all things in heaven and on earth, even sin, devil and hell to serve unto the salvation and glory of the church. Yet Christ also rules through men. In general all God's people have the anointing of the Holy Spirit so that they need not that anyone should teach them, but that the body of Christ may better manifest itself and the church of God may be built up Christ has also given office-bearers to teach, lead and care for the congregation. The local congregation is a particular manifestation of the body of Christ. It has no power above it. The minister is an organ of the local church which calls him and this minister receives his calling and authority from Christ. Thus the minister is subject only to Christ. There can be no other authority above him than that of Christ. Classis and synod grow out of the individual congregations. They are not a separate power. Because a group of churches have the same life principle, the same foe to fight, the same confession and the same needs they organize into a denomination. Yet this organization does not place a new authority above the minister. Classis can advise but not rule. Thus the minister is subject solely to Christ. Thus the minister has no other service than to devote himself to the task laid upon him by Christ. As a living ambassador he comes with the living Word to a living congregation. Especially as representative of Christ the minister serves only as a human instrument. It must not be lost from view that he is also in weakness and sinful. He must be conscious of this himself, lest he fall into sinful, foolish pride. There is a danger that he will associate his calling and authority with his own person and thereby prove unfaithful to his task. Therefore it is of extreme importance that he remember his own weakness and present himself as he is. The congregation must also be aware that he lives the same life she does with all that is connected with it. The congregation must also constantly remember him in her prayers. Thus only can he faithfully watch over himself and over the flock which is given in his care.

As to the nature of the calling whereby Christ calls him to service, it has two sides, an internal and an external calling. First of all he is called internally by the Holy Spirit in his heart. This calling is accomplished by true spiritual life and devotion to God. It is a certain abiding desire to serve in the Lord's vineyard. This internal calling is sealed by an external calling. The Lord also supplies the necessary means for him whom he has called unto His service. The minister must necessarily have spiritually and natural gifts shall he devote himself to the service in Christ's kingdom. He must have spiritual gifts of faith, love and hope, but also a certain natural ability to serve physically and mentally. Then there must also be an opened way whereby he can enter into the service. All his life must serve as a preparation, but also must the natural abilities which he possesses be developed. He must have a training in school as well as a daily preparation in prayerful study. He must devote his life to his calling. In the second place, Christ also calls to His service through the congregation for which He has prepared him. This calling is of importance for the minister. Thereby he may be assured that Christ has called him. He does not come as one who has formed himself into the service, but he receives a place from His Sender, Christ. This gives him confidence in all his difficult tasks and in the responsibility which he bears. Thereby he can resist the surrounding temptations, can fight against all foes which seek his downfall and can rest assured that only He who has called him can take his place from him. He stands firm in his weakness because he is supported by the never failing strength of Christ through the testimony of the Spirit in his heart. He devotes himself with joy to the duties assigned to him.

As ambassador of Christ, coming with the living Word of God to the living congregation of God the minister has a most glorious task. There is no higher calling on earth no matter what it may be and there is no greater duty. For as instrument of Christ he serves in the gathering together of His flocq and in the building of the temple of God. He has no other mandate than the revelation of God. His aim is the eternal glory of Him who has willed all things unto His glory. And he may be instrument in the assembling of the saints unto the coming of Christ in the clouds of the heavens that they may be taken into the eternal inheritance unto the praise of God, that Christ may be all in all.

C. HANKO

EXEGETISCHE STUDIEN

I

Jonge, jonge, dat zijn twee tamelijk dikke woorden die daar boven uw stukje staan. Exegetische Studiën! (Die opmerking hoor ik in den geest sommigen al maken.)

Nu, ja, het zal zoo'n vaart niet loopen; ik bedoel dat niet zoo erg.

En dan, die woorden zijn ook niet zoo heel dik. Het eerste woord komt van een samengesteld Grieksch werkwoord, en beteekent letterlijk: *uitleiden;* en naar de idee bedoelt het: de meening van den schrijver uit zijn geschreven stuk uitleiden; of nog duidelijker uitgedrukt: een geschreven stuk uitleggen en zoodoende vertolken. En met dat woord, *studiën,* bedoel ik, om van de Exegese zoo'n beetje werk te maken.

Nu haast ik mij om hieraan toe te voegen, dat ik niet van plan ben om geheel in het algemeen werk te maken van uitlegging van allerlei geschrijf. Dat zou natuurlijk ook met recht Exegese heeten, doch op *die* Exegese heb ik het oog niet. Mijn taak is grooter, veel grooter dan dat. Ik strek mijn hart en hand uit naar een geheel eenig Geschrift; ik bedoel de meening te vertolken van een zeer doorluchtigen Schrijver: ik wilde wat werk maken van uitlegging van de Schriften Gods. En ook dan moet ik mijn arbeid nog verder perk en paal zetten. Het gaat natuurlijk niet aan voor mij om maar eventjes te zeggen, dat ik Gods Woord ga uitleggen. Die arbeid ware voor mijn zwakke krachten te veel; dat ware een geestelijke Herculestaak. Neen, ik wil slechts trachten om zekere deelen van dat Woord te vertolken. En dan wel deelen van dat Woord, welke betrekking hebben op zaken, die in onzen tijd voor de aandacht der Gereformeerde Kerken kwamen. Wij denken hier, b.v., aan de goede gezindheid Gods jegens alle menschen, uitverkorenen en verworpenen tegader; het algemeen, welmeenend aanbod van genade en zaligheid aan allen die onder de prediking van Gods Woord komen; de stuiting der zonde in het hart van den mensch, door algemeene werkingen des Heiligen Geestes, zonder zijn hart te vernieuwen; en het goeddoen van den goddelooze voor God. Alle deze zaken (en meerdere in verband daarmede) kwamen voor onze aandacht, gedurende de laatste jaren. In grooten getale streed en sprak, oreerde en schreef men voor of tegen de bovengenoemde stellingen . . . . totdat, hoe langer hoe meer de strijdenden merkbaar gescheiden werden in twee kampen: een groot en een klein kamp. Breuk op breuk werd geslagen, besluit op besluit werd in koortsachtigen haast geboekstaafd in de Kerkelijke historie, Kerkelijke procedure bleef niet uit, — en het gevolg was, dat de groote hoop ten slotte verruimd adem haalde, omrede: *"Papa dixit"* (De Paus heeft het gezegd) en daarom de "dissenters" er uit waren geworpen. Daardoor kwamen de zenuwen tot bedaren; het organisme der Moederkerk, te lang gespannen, kwam tot relaxatie en rustte weer; verkneukelde zich in zalig nietsdoen en sluimert nu stillekens verder.

Dit beteekende evenwel niet, dat de kinderen der sluimerende Moeder hun mond hielden. Ter eener zijde, wanneer door de onzen aangevallen, zochten ze hun heil, in navolging van Moeder, in het aanhalen van gedeelten van Gods Woord op den klank af. Ter anderer zijde, tot staving der uitspraken van de Synode, kwamen ze eveneens aandragen met geheele reeksen van teksten, zonder uitlegger.

Om nu aan te toonen, dat metterdaad het Woord onzes Gods de stellingen bovengenoemd niet leert, alsmede ter ontwapening dergenen, die in het aanhalen van een tekst op den klank af, ter verdediging van de Moederkerk, hun heil zoeken, wilde ik een beetje werk maken van uitlegging van die gedeelten van Gods Woord, welke naar luid van onze tegenstanders moeten dienen tot stutting der leugenachtige uitspraken van de nu sluimerende Moeder, die eertijds ons onbarmhartig uitwierp. Daarom: Exegetische Studiën.

Om nu eenigszins orde op zaken te stellen, zullen we achtereensvolgens de bovengenoemde stukken behandelen, en dan zoo, dat we eerst, één voor één, de teksten onder de oogen willen zien, welke onze tegenstanders herhaaldelijk ons voor de voeten werpen, dezelve verklarende in het verband en in het raam van de geheele Godsopenbaring; en in de tweede plaats, onze opvatting poneeren van de zaak in questie, dezelve stavende met den Woorde Gods. En dan niet een of meer teksten zoo maar los naast elkander stellen. Want zulk doen overtuigt niet en doet ons denken aan het spreekwoord: Elke ketter heeft zijn letter. Maar ons doel is, om aan te toonen, dat, b.v., de Heilige Schrift doorloopend leert, dat de Heere den goddelooze haat en alleen Zijn volk liefheeft. De Heere sterke ons tot die belangrijke taak en stelle onze pennevruchten tot zegen voor Sion en tot glorie Zijns Naams.

De eerste zaak betreft de zoogenaamde gunstige gezindheid Gods jegens de menschheid in het algemeen en niet alleen jegens de uitverkorenen. En de eerste Schriftuurplaats tot staving der uitspraak van de Moederkerk is Psalm 145:9, "De Heere is aan allen goed, en Zijne barmhartigheden zijn over alle Zijne werken."

Eerst volge hier de opvatting van den tekst, zooals die op Jeruzalem's straten alom verkondigd wordt. We zullen het beweren van onzen tegenstander zoo kort en bondig mogelijk stellen.

Die tekst heet dan te leeren: 1. Dat God goed is aan de verworpenen zoowel als aan de verkorenen. 2. Dat zulk een goede gezindheid Gods uitkomt in het ontvangen van blijken dier goedheid, zooals: eten, drinken, zonneschijn, regen, enz. 3. Om het nu zoo concreet mogelijk te stellen: Als b.v., Ezau zich aan den disch zette en met groote graagte spijze verorberde, dan was zulks een bewijs van de goedheid Gods jegens hem. 4. En dan niet zoo, dat die spijze goed was en in dien zin een goede gave Gods, anders raken we elkaar nog

niet; maar zóó, dat Ezau, in het ontvangen van die goede gave, tevens ontvanger was van Gods goedwillige gezindheid jegens hem; dat de Heere de gave schonk, *omdat* Hij Ezau in zekere mate goed gezind was. 5. Dat God, evenals aan Ezau, in dien zin, alle verworpenen goedwillig gezind is, gedurende de spanne tijds, dat zij op aarde leven.

Dit nu ontkennen we de meening van dien tekst te zijn. En tevens spreken we het vrijmoediglijk uit, dat zulks nergens in Gods Woord geleerd wordt. Vooraleer we echter den tekst van nabij bezien, sta het volgende vast: 1. Wij gelooven ook, dat alle gaven, als eten, drinken, levenstijd, regen, zonneschijn, talenten, enz., goede gaven Gods zijn. Daarover loopt ons verschil niet. 2. Wij gelooven ook, dat de Heere, in het geven der gaven en talenten aan de verworpenen, eeuwiglijk goed is. God is eeuwiglijk goed in al Zijn weg en werk. Daarover gaat het ook niet. 3. Maar we ontkennen ten stelligste, dat de Heere den goddeloozen in dit leven of ooit in het geven van gaven of anderszins goedwillig bedoelt te zijn.

Bezien we nu den tekst in zijn verband.

Als we Psalm 145 aandachtig lezen, dan zien we, allereerst, het eigenaardige oogpunt des zangers. David staat in den geest als voor den troon Gods en bezingt Jehova, als Koning in Sion. Hij ziet en den Koning en het Koninkrijk en de onderdanen. En hij bezingt ze allen afwisselend en bij beurte. Getuige, allereerst, daarvoor vers 1, "O mijn God! Gij Koning." Vers 5 spreekt van de majesteit des Koninkrijk. Vers 11 spreekt van de heerlijkheid en mogendheid des Koninkrijks. Vers 10, idem. Vers 13 zegt ons, dat Jehova's Koninkrijk een Koninkrijk is van alle eeuwen en Zijne heerschappij van geslacht tot geslacht. Hieruit zien we, dat David zich bewust plaatst midden in Sion en dan het Koninkrijk met den Koning bezingt.

Hieruit volgt, dat David niet alle menschen hoofd voor hoofd van alle eeuwen voor de aandacht heeft. Dit zullen we uit het onmiddellijk verband bewijzen. Vers 4 zegt: "Geslacht aan geslacht zal Uwe werken roemen en zij zullen Uwe mogendheden verkondigen." Ik vraag u: Bedoelt dat elk geslacht, hoofd voor hoofd? Gij weet wel beter. Duizenden bij duizenden denken er nimmer aan om Gods werken te roemen; de goddelooze geslachten haten de verkondiging van Gods mogendheden. Maar laat ons verder zien. Het wordt al duidelijker, dat David de geslachten Sions voor zijn geestesoog ziet voorbijgaan, en niet alle menschen, hoofd voor hoofd. Vers 6 zegt: "En zij zullen vermelden de kracht Uwer vreeselijke daden." Vrage: Hebt gij dat ooit een goddelooze hooren doen? Neen? Welnu, ik ook niet. David bedoelt hier weer de geslachten der kinderen Gods. Zeer overtuigend blijkt dit in vers 7. Daar storten de geslachten overvloediglijk uit de grootheid van Gods goedheid en verkondigen Gods gerechtigheid *met gejuich.* Indien toch ergens, dan blijkt het hier overvloediglijk, dat David daar de kinderen Gods mee bedoelt. En als David dit gezegd heeft en ten voeten uit schilderde, als lofzangers Gods, dan [illegible] uit in aanbidding en telt de deugden Gods, zooals Hij zich openbaarde in Sion, één voor één. (vers 8) De deugden Gods die Sion doen blinken. En dan van den Koning weer neerblikkende op het gezegende Koninkrijk roept hij uit: Goed is Jehova aan allen. (Zoo is de orde der woorden in den grondtekst.) En natuurlijk slaat dat *allen* dan terug op de geslachten der kinderen Gods in de verzen 4, 6 en 7.

Zoo is het ook in de verzen die op vers 9 volgen. Ge hoort in vers 10 en 11 weer den klank van lof Gods uit den mond van rechtgeaarde Sionieten. Daar heet het: "Zij zullen U zegenen" en "Zij zullen Uwe heerlijkheid vermelden."

Neen, lezer, Psalm 145:9 leert niet de goedwilligheid Gods over de goddeloozen, maar het jubelt van de uitstorting der goedheid Gods, zooals die geopenbaard is in het Koninkrijk Zijner eeuwige liefde. Genade in Christus voor Zijn eeuwig volk wordt bezongen in dezen schoonen Psalm. Het negende vers bezingt het feit, dat God een Licht is voor allen die Hem vreezen en kennen en liefhebben. Dat licht ontstoken zooals nooit tevoren op Golgotha's kruin, waar het blonk in veelvuldige kleurenpracht; waar David het zag en bezong met het oog en den mond des Geestes Gods.

Hier komt nog bij, dat David niet alleen de goedheid Gods ziet over de *bewuste* schepselen in het herschapen Godsrijk, maar ook zelfs over het stomme schepsel, dat der ijdelheid onderworpen is, in hope. In hope, zeg ik, want straks zal in Sion het schepsel verlost worden van de dienstbaarheid der verderfenis tot de vrijheid van de heerlijkheid der kinderen Gods. Evenals Adam het schepsel met zich meesleepte onder akeligen doem, volgt straks het vrijgemaakte schepsel onzen Jezus met de gemeente in de wedergeboorte, wanneer een nieuwe hemel en eene nieuwe aarde eeuwiglijk pronken zal. Daarom, afvloeiende van Golgotha's kruin, is er een eeuwige goedheid Gods in Christus, waardoor Hij ook der raven stemme hoort als ze om voedsel roepen, drenkt Hij het lelietje der dalen en kroont die goedheid de jaargetijden. Dat leeren de verzen 16 en 17.

En als ge nog aanhoudt en mij vraagt: Maar waar hebt ge dan een plaats voor de millioenen der Godvergetenen, voor de geslachten der goddeloozen? Dan is mijn antwoord: Lees het laatste gedeelte van vers 20. Daar staat ons antwoord aan u alsook ons antwoord aan de ontrouwe Moeder, die ons met Psalm 145 de Kerk uitwierp. Daar staat dit: "Maar Hij verdelgt alle goddeloozen."

Een volgende keer meer.

Tot weerziens.

G. V.

ATTENTION

REMEMBER THE FIELD DAY

IN TOWNSEND PARK

THE MIRACLE AND THE ENEMIES OF JESUS

The raising of Lazarus was too conspicuous a miracle, it had been wrought too near the city, had been seen by too many witnesses, and had produced too palpable results, not to attract the immediate and fixed attention of the Jewish rulers. Within a few hours after its performance Jerusalem could be filled with the report of its performance. A meeting of the Sanhedrin was immediately summoned, and sat in council as to what should be done. No doubt was raised as to the reality of this or any other miracles which Christ had wrought. They had been done to openly to admit of that. But now, when many even of the Jews of Jerusalem were believing in him, some stringent measures required to be taken to check this rising, swelling tide, or who could tell to what it may carry them? There were divisions, however, in the council. It was constituted of Pharisees and of Sadducees, who had been looking at Jesus all through with very different eyes. The Pharisees from the first had hated Him. He had made so little of their boasted righteousness, had exalted goodness and holiness of heart and life so far above all ritualistic regularity, had simplified religion so, and encouraged men, however sinful, to go to God as their merciful Father, setting aside the pretentions of the priesthood, and treating as things of little worth the labored learning of the schools, — He had been so unspairing besides in exposing the avarise, the ambition, the sensuality that cloaked themselves in the garb of a precise and exclusive religionism, that they early felt that their quarrel with Him was not to be settled otherwise than by death. Very early, on the occasion of His second visit to Jerusalem, they had sought to slay Him, at first nominally as a Sabbath-breaker, then afterwards, and still more, as a blasphemer. In Galilee — to which He had retired to put Himself out of the reach of the Pharisees of the capital — their hostility pursued Him, till we read of the Pharisees and the Herodians then taking counsel together "how they might destroy Him." Once and again, at the Feast of Tabernacles and at the Feast of the Dedication, stones had been taken up to stone Him to death, officers had been sent to arrest Him, and the resolution came to and announced, that if any man should confess that He was the Christ, he should be excommunicated. But as yet no formal determination of the Sanhedrin had been made that He should be put to death. The reason of this delay, for suffering Christ to go at large even for so long a time as He did, was in all likelihood the dominance in the Sanhedrin of the Sadducean element. The Sadducees had their own grounds for disliking the person, the character, the pretentions of Jesus, but they were not so vehement in their persecution of Him. Caring less about religious dogmas and observances than the rival sect, they might have been readier to tolerate Him as an excited enthusiast; but now they also get frightened, for they were the great supporters of the Roman power, and the great fearers of popular revolt. And so, when the meeting of the great council was called in haste, Pharisees and Sadducees found common ground in saying to one another, "What do we? for this man doeth many miracles. If we let Him thus alone, all men will believe on Him; and the Romans shall come and take away both our place and our nation." Neither party believed that there was any chance of Jesus making a successful revolt, and achieving by that success a liberation from the Roman yoke, as it then lay upon them. The Pharisees, the secret enemies of the foreigner, saw nothing in Jesus of such a warlike leader as the nation longed for and required. The Sadducees, dreading some outbreak, but utterly faithless as to any good issue coming out of it, saw nothing before them as the result of such a movement but the loss of such power as they were still permitted to exercise. And so both combined against the Lord. But there was some loose talking, some doubts were expressed by men like Nicodemus, or some feebler measures spoken of, till the high priest himself arose, — Caiaphas, the son-in-law of Annas, connected thus with that family in which the Jewish pontificate remained for fifty years — four of the sons, as well as the son-in-law of Annas, having, with some interruptions, enjoyed the dignity. All through this period, embracing the whole of Christ's life from early childhood, Annas, the head of the favored family, even when himself out of office, retained much of its power, being consulted on all occasions of importance, and acting as the president of the Sanhedrin. Hence it is that in the closing scenes of our Lord's history Annas and Caiaphas appear as acting conjunctly, each spoken of as high priest. Caiaphas, like the rest of his family, like all the aristocracy of the temple, was a Sadducee; and the spirit both of the family and of the sect was that of haughty pride and a bold and reckless cruelty. Caiaphas cut the deliberations short by saying impetuously and authoritatively to his colleagues, "Ye know nothing at all, nor consider that it is expedient for us, that one man should die for the people, and that the whole nation perish not." One life, the life of the Galilean, what is it worth? What matters it whether He be innocent or guilty, according to this or that man's estimate of guilt and innocence; it stands in the way of national welfare. Better one man perish than the whole nation be involved in danger, it may be in ruin. The false, the hollow, the unjust plea, upon which the life of many a good and innocent man, guilty of nothing but speaking the plain and honest truth, has been sacrificed, had all the sound, as coming from the lips of the high priest, of a wise policy, a consultation for the nation's good. Pleased with themselves as such good patriots, and covering with this disguise all the other grounds and reasons for the resolution, it was de-

termined that Jesus should be put to death. It remained only to see how most speedily and most safely it could be accomplished.

Unwittingly, in what he said Caiaphas had uttered a prophesy, had announced a great and central truth of the Christian faith. He had given to the death determined on too limited a range, as if it had been for that nation of the Jews alone that Jesus was to die. But the Evangelist takes up, expounds, and expands the words as carrying with them the broad significance that not for that nation only was He to die, but that by His death He "should gather together in one the children of God that were scattered abroad." Strange ordering of Providence, that here at the beginning and there at the close of our Lord's passion — here in the Sanhedrin, there upon the cross — here from the Jewish high priest, there from the Roman governor — words should come by which the unconscious utterers conspired in proclaiming the priestly and kingly authority and office of our Lord and Saviour Jesus Christ.

G. M. O.

ONS BLAD

VIII

(Slot)

In onze eerste bijdrage dezer artikelenreeks schreven we, dat het ons doel was om het ontstaan, het bestaan en het voortbestaan van onze "Standard Bearer" voor de aandacht onzer lezers te brengen. Het artikel van den eersten Juni was dan ook eigenlijk het slot dezer geschiedenis. We waren zeer kort in genoemde bijdrage en de reden hiervoor is, dat we de laatste twee jaren onzen werkkring in het Westen hadden. Daar komt nog bij dat de notulen der R. F. P. A. zeer beknopt zijn, gelijk dit ook het geval is met andere vereenigingen; critiek ten dezen is dus onze bedoeling *niet.* Alleen een verontschuldiging onzerzijds, dat we niet uitvoeriger schreven dan we deden, omdat we ons bij de officieele stukken wenschten te houden. De hoofdzaken gaven we echter weer.

Er rest ons nog enkele opmerkingen te maken in verband met de toekomst of wel het verder bestaan van ons blad.

We meenen veilig te gaan, wanneer we ons houden aan hetgeen de geschiedenis ons leerde, dat wanneer het ideaal zij om naar de Schrift te leven en te leeren en al onze activiteit daarnaar te richten, onze toekomst zeker is. Daarom toch zijn we begonnen, zij het doordat de kerk, waar we bij behoorden, ons er toe noodzaakte, om weer de aloude Gereformeerde waarheid op den voorgrond te zetten, ook door middel van ons blad, gelijk zulks, voordat de "Standard Bearer" verscheen, alreeds op de preekstoel geschiedde. Het is niet waar, dat onze kerkengroep bestaat uit een hoop scheurmakers die gereformeerd willen zijn. We vinden het daarom zeer opmerkelijk, dat er steeds onder de Chr. Geref. broeders en zusters menschen worden gevonden die, wanneer gevraagd: "Waarom behoort ge niet tot één onzer kerken?" ten antwoord geven: "Wel, we hebben een goede dominee die net zoo zuiver preekt als uwe leeraren." Alsof wij de maatstaf zijn voor goede Gereformeerde prediking.

En in verband met de artikelen tegenover de broeders die op Chiliastisch standpunt staan is het teekenend, dat zelfs in de Chr. Geref. Kerk een leeraar, door middel van één zijner schapen, ons blad nasnuffelt, en langs dien weg zich wapent tegenover die groep. Weliswaar werden onze mannen in het heetst van den strijd gescholden voor Anabaptisten en ook wel hun Godsbeschouwing een wreede genoemd, maar niemand trad tegen hen tot op dezen dag in 't strijdperk. Ze hebben totnogtoe ongestoord door kunnen werken en aan het zich voorgestelde doel beantwoord.

Uitgangspunt van dien strijd, onder ons welbekend, was: Zal Bijbel en Babel samengaan? Athene en Jeruzalem? Plato en de heilige schrijvers? De wijsheid der wereld en de dwaasheid des kruises? Die strijd is naar *menschelijk* oordeel door hen verloren. De kerk, waarin we van onze prilste jeugd waren onderwezen, durfde het bestaan om Gereformeerd te noemen wat Pelagiaansch is. Gevoelde ook geen behoefte om eigen standpunt te ontwikkelen. *Kan dat ook niet.* Het is werkelijk ongelooflijk, dat de Chr. Geref. leiders niets, absoluut niets, ten beste hebben gegeven in de lijn der beginselen. We mogen althans aannemen, dat een "Question hour" over de "Radio" des Zondags in den namiddag toch zeker niet ten doel heeft om voor het publiek in 't algemeen de Gereformeerde beginselen te ontwikkelen, ook niet voor ons, of liever eigen volk, die minstens tweemaal op den dag des Heeren de bediening des Woords bijwonen. Zoo althans behoort het te wezen.

Zien we om ons heen, dan klaagt de kerk over geestelijke armoede en doen "man-made" middeltjes, van verdacht alloos, dienst om het *geestelijk* leven te sterken. Zelfs schijnt het zoo te wezen met de Absolutie, die een ieder nog maar niet wil aanvaarden en waarvan het eindresultaat wel zal worden, dat een ieder er mee handele naar eigen goedvinden en er zoo min mogelijk een bindenden regel van make. Het scheepje der kerk is als het ware zonder stuurman.

Geheel anders en meer Schriftuurlijk gaf de "Standard Bearer" leiding voor onzen kring.

Er werd bij ons door de onzen niet gebazeld over den "goddelijken" Plato, wel over de goddelooze en ijdele philosofie zijner volgelingen. Het beginsel, dat er in het aardsch natuurlijk leven een terrein is waarop geloof en ongeloof elkander de hand reiken en beiden samen werken en aldus God verheerlijken, wordt door ons blad niet geponeerd. Beiden, geloovigen en ongeloovigen, vormen de eene menschheid, maar waar ze in oorsprong één zijn, één in val, één in ongeveer alles, ze zijn en blijven *geestelijk* twee. Kunnen nooit

anders dan tegenvoeters zijn, wier doel en werk en leven in tegenovergestelde richting zich voortbewegen. Wat ze van nature gemeen hebben is de zonde, vloek, toorn Gods en eeuwige rampzaligheid. Doch het behaagde den Heere zich een volk te verkiezen, dat naar Hem vraagt, hem dient, vreest en eert. Om dat volk, ter wille van Zichzelf, gaf God-Drieënig den Geliefde. Mede tot den opbouw van Zijn eeuwig geestelijk koninkrijk doet Hij de goddeloozen medewerken, en zijn ze niets meer dan middelen die zelf geen geestelijk aandeel hebben in dien schoonen tempel Gods. Dat schijnt niet zoo, wanneer we met ons natuurlijk oog om ons heen zien en ons verduisterd verstand over wat voor oogen is een oordeel velt. Doch het door Gods Geest vernieuwde hart en verlicht verstand wendt zich niet tot hetgeen voor oogen is, maar keeren zich naar de Gods-openbaringen en gaan bij den Heere ter school. En geleerd door het heilig blad, door de voorlichting des Geestes gaat Gods kind het leven in als een levend getuige voor de waarheid den heiligen eenmaal overgeleverd. Naar de mate nu, dat zijn kennis dieper wordt trekt hij de lijnen scherper en komt zijn Vriend-Godszijn heerlijker tot openbaring. Zoolang hij zich met het algemeene tevreden stelt, zal de wereld hem met rust laten, hem wellicht prijzen en tot voorbeeld stellen en met hem samenwerken. Zoo echter wil het de Heilige Schrift niet, ook niet het eigen geestelijk leven. Dezen toch prediken in één toonaard: Heb de wereld niet lief, heb met de wereld geestelijk geen gemeenschap, want wie een vriend der wereld is wordt een vijand Gods gesteld. Een derde is er niet. Ge hebt daarom maar twee groote levensstroomingen, de één gaat in *tegen* God en Zijn Woord en Zijn Christus, terwijl de ander *voor* de zake Gods is.

Zoo valt de wereld geestelijk in tweeën uiteen. Zoo ontstaat de strijd die al de eeuwen duren zal. Daarom, met het oog op *dien* strijd, heeft ons blad een dure roeping en heerlijke taak.

Het is niet de groote vraag of de "Standard Bearer" wel zal kunnen bestaan uit financieel oogpunt. Ook niet hoevelen ons blad lezen. We doen wel om vooral wat het laatste betreft daar niet teveel van te verwachten. Maar ter laatster instantie is de eenige vraag: Zullen ook wij ons voort blijven bewegen naar hetzelfde beginsel waarop we zijn begonnen? Het groote beginsel dat ons moet voorgehouden worden en waaruit we moeten blijven leven is: Wat zegt God en niet wat zeggen de menschen. Daarom is en blijft voorlichting gebiedend noodzakelijk. Een weinig afwijken zal ook ons blad herleiden tot een nietsbeteekenend tijdschrift. En die zijn er alreeds legio.

Ook behoeven we ons niet bezorgd te maken omdat aan den overkant geen critiek op den inhoud der "Standard Bearer" wordt gemaakt, als men niets heeft zwijgt men wijsheidshalve.

Wij kennen personen, wel niet bij ons behoorend, die hetgeen de "Standard Bearer" produceert als commentaar gebruiken in eigen kring. Ze zijn niet weinigen.

Maar boven al blijft het de groote vraag of *ons* volk iets ontvangt. Doen ze dit, dan hebben we immers overvloedig stof tot dankbaarheid? Hierbij gevoegd een beleven van hetgeen ons zoo rijkelijk wordt voorgehouden zal zeer zeker strijd met zich brengen. Immers zonder gemeene genade blijft er niets dan absolute antithese over met het noodwendig gevolg, dat die zóó willen leven zeker de tegenstand der wereld hoe langer zoo meer zullen ondervinden. *Dan* wordt hun getal zeer zeker niet groot. Als het eenerzijds door den weg van onderwijs met ons zoo komt te staan, dat we het den wijsgeer van het kruis na kunnen jubelen: "O, diepte des rijkdoms, beide der wijsheid en der kennisse Gods," dan moeten we verwachten dat anderzijds het woord van denzelfden Apostel wordt bewaarheid, dat de wereld ons, om diezelfde wijsheid, dwazen noemt en dan is de werkelijkheid ook nog precies gelijk aan die van Paulus' dagen. Want ge ziet uwe roeping, broeders, dat ge niet *vele* wijzen zijt naar het vleesch, niet vele machtigen, niet vele edelen. Doch dat ontmoedige ons geenszins, want zoo wilde de Heere het. Hij verkoos het dwaze, het wijze beschamend, het zwakke op dat het sterke beschaamd werd, het onedele en verachte en dat niets is naar den maatstaf der wereld, opdat *Hij* teniet zou maken dat iets is en dus geen vleesch zou roemen voor Hem. Maar dan zijn we ook werkelijk wijs, want dan is niet de maatstaf der wereld van eenige beteekenis. Dan is er maar één wijsheid uit Hem in Christus Jezus, die onze wijsheid is en ons van dien wijsheid heeft geschonken en rechtvaardigheid met heiligmaking en volkomene verlossing. Dan is er roem en glorie ook bij ons, maar een roem die eindigt in den Heere omdat uit Hem en door Hem en daarom ook tot Hem alle dingen zijn.

Zij dat ook het doel met het oog op de toekomst van ons blad.

Sterke de Heere allen die aan onzen "Standard Bearer" zijn verbonden en geve Hij ons genade om door te gaan gelijk we zijn begonnen. Dan behoeven we nergens voor te vreezen.

W. V.

N. B. In de "Standard Bearer" van den 1sten Mei plaatste de Hoofdredacteur een "foot note," onder ons artikel "Ons Blad" V in verband met den prijs gelijk wij die opgaven. Er sloop een fout in die we gaarne herstellen. Inplaats van hetgeen we schreven leze men: De prijs van onze "Semi-Monthly" voor 1500 exemplaren bedroeg ruim $3,500 per jaar, *alleen voor het drukken.* We schreven $2,500 hetwelk een fout was. — W. V.

ATTENTION

REMEMBER THE FIELD DAY

IN TOWNSEND PARK

THE FOURTH OF JULY